

ויקרא טז מצורע רנב ולאליש אשר ישכב עט טמאות פפ

ר' ישבוכו עם ספקבא פפפ טמאה פפפ ר' ישבך עס לנקבה ולאיש אשר ישכב עס

אונקלום

רשות
בקש בדין
:(נ) זהב את זבו, צעלaho רלווקה'יו וצעל קרי, ודע' הcosaה לפקים נול'ם אך כו' צעל רלה' נספת צעל רלה'ות (ה'ז) שורתן מפורחות למתלה:
צומחה ליק' פומלה ערוג ולח'ו מטמ'ת מתאנ' ומונען
(רא"ם): מה' וגיט' קולד להן תולן כ' הוציא צל' כ'
חוליות ובל' נ' רלה'ות, לפ' צאניסט טר' הכה'ו מפלה
כס מטלהין פומלה מדרס וטומחהן ו', ולריין לפסוף' ו' נק'ים ונטועois מיס' פס'ים, רון' הקינן מלחה', נון' גמ'ץ
ט'ם לא' דמיון מדמיון גה'למען וג' ואדו' נדקה'ן ג' וכחוב'ן לא'ק'וט'ן ג' הון' נבל' כ' וחו'ז'ת' לונה' נו'ה' צל'�ן דומה' נו'ג
גמל' ג' רלא'ז'ט' גל'מו'ר, ספנ'ר טר' דומה' גנ'לה' צל'טו' פו'ג' קרג'ן, וככל צעל' הסגול'יות קא' לג' גמ'רו', וט'ג' צ'ו' וט'ק
סכה'וג' מה' צאניסט ט' וט'ו' כו' גמו'ר גמל' ג' לר'ז'ט' הא'ר' כל' דיו' מפוש'ת גמ' למתלה' (רא'ם):
המחל'ך דגואל' או'וח'י מכל' דע' - גם סי'ע'ני וסמסכ'ני ב'פ' מצורעך
וות'יא' יאר' עיני' - בפרש'ת אה'ורי

הפטרת מזורע בטבעת ב פרק ז

וְאַרְבָּעָה אֲנָשִׁים הֵיו מַצְרָעִים פָּתַח הַשְׁעָר וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֹעֵהוּ מָה
אָנָּחָנוּ יִשְׁכִּים פָּה עַד־מִתְחָנָה וְאִם־אָמְרָנוּ נָבוֹא הָעִיר וְרֹעֵב בָּעֵיל
וּמִתְחָנָה שֶׁם וְאִם־יִשְׁבְּנוּ פָּה וּמִתְחָנָה וּעֲפָה לְבָוֹן וְגַפְלָה אֶל־מִתְחָנָה אַרְם אַסְּרָה
יְחִינָּנוּ נָתָה וְאִם־יִמְתַּחַנוּ וּמִתְחָנָה וְיִקּוּמוּ בְּנִשְׁפָף לְבָוֹא אֶל־מִתְחָנָה אַרְם
וַיָּבֹא עַד־קֶצֶח מִתְחָנָה אַרְם וְתָגָה אֵין־שֶׁם אִישׁ וְנָאָרְךָ הַשְׁמִיעָה אֶת־
מִתְחָנָה אַרְם קֹול רַכְבָּב קֹול טֻום קֹול חִיל גָּדוֹל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אָחִיו

אונקלום

וְמִכֶּן לֹא שָׁבַע יוֹנָה וְכֵתֶר כֵּן
מְרֻכִּי כֵּס וּבְיוֹסָא תִּמְגַּדְתָּה חֲסֵב
לֹא טְרִמָּת שְׁפִינָּן אוֹ תְּרִין בֵּין
יְיָה וּמִתְיָה יְחִין לְזִית בְּהָנָא
לְתָרָע מְשִׁכָּן וּקְנָא; וְנַעֲבֵר
בְּהָנָא יְתִי הַר חַפְאָתָה וּמִתְּרָר
עַלְקָח וּכְפָר עַלְהָה בְּהָנָא גָּרְדָּם זָה
סְרוּב סְובָתָה; וְלֹא וּמְפָרְשָׁוּן תִּתְּ
בֵּין יְשָׁרָאֵל סְמוֹאָכְתָּהוּן וְלֹא
יְסִיחָוּן בְּסָאָכְתָּהוּן בְּסָאָכְתָּהוּן זָה
סְבָכָנִי רִי בְּזִיהָוּן לְדָרָא אָוּרִיחָא
רוּבָנָא וְרוּחָוקָה שְׁבָכָת
וּרוּעָא לְאָסְפָהָא בָּהָה
וְלְרוּסָבָתָה בְּרוּחָקה וְלְרוּאָבָה

ב' טבת

אזכ' סס' - סס': (לט') והורתם. אך הורה היה
פריטיכ'ן (הוינק), וכן יוכ'ר'ה סוכו להזכיר, וכן (בנ'ו'
 קמ' כי') ציר לחי' ויחס'ן: **ולא** ימחו בטהראתך.
 כרי' שכרכ' כל מעמדו מוקצת קורי' מירכי'ס' (ספ' חיק'
 ריש' דין): (בנ') ואთ תורת הזב. צעל וליה להחת'י'
 ומי'. ומכו חורשו: ואשר תצא טמן שכבת
 זרע. כרי' כדי סול' בגען קרי'ס' טמן טומחה ערוץ
 ציפורעו וצדלו את נג'י' מועלםם קודס זיכרנו לעדרה
 וכוב' לה יקעם נך צלמלמו מועל' נס'ר' וולדלים לח' נגי' הרים ומו'רכ' (ב'ב'): מה' פ' צלמה כולם סול' חיצן ולו' מיטה
 צדי' חמש' דכטני' צפ' חיקת', וכחטוו קרמו מימה נומר של' רוק ננט' נרכטה מל' צע' צו מיטה נגו' גז' (מלבר'ס'). ועוד
 נומר של' רוק ווש' נכם היל' נס' בוט' בעלעת' (ג'א'): מזו' מצוש' מיטול' דב' קורי' דרכו' צו' טו' צול' צנ'ל נומר מה' צל'ל
 נומר למצעה נפלחת' האת, כי לטיל' נפקח' ב' וג' נמדעו נארלה' ב' ר' יהו'ו, ונול' הכתוב' גנ'ל' ול' מה' סול' ר' לה'ו'
 רב' ר'יה' נס' (א'ס'): מז' מזקק' נג' אג' צלמל' ולח' כופרט' פוג' ולח' סיס' מץ' מלער' והוב' לח' זונר. נל' צפס' נגען

אור החיים

טכלה, לנו חח'וג ברכבתה קב' כ' נסח'ת'ק' טויל'ך נספ'ר ז' יומי', וכ'ה ש'המלו' כח'חפסוק מז'אנ'ך וכ'גנ', וממ'ל'ך ש'פְּרַבְּשִׁי פ'פְּקִיךְ קמ'ל דמ'ני'ך (ח') וזה ל'טו' כח'חפסוק מז'וכ' ל'ל'ול' ח'ספ'ו' של'ינ'ך נ'ר'יכ' ל'ע'ז'ול' קו'ס' ו'כו'ה מ'כו'ן' ל'מכ' ס'ק'צ'ח'. עד' נ'ר'יכ' ל'פ'ר'ט כ'ח'ט'ג' על' ז' כ' בר'יך' ו'ה'ס'

ר' אם סכתה כלוי טהורות ידים וכו' פיליטס ממולט מסקס וטבולים מקרון. מטה נספ' בדורה ונגנ'ם, אהנו חלב ומינין להקס תחל'ו ומגנו דיזון מלוי טעמה געניא חביבה ה' תחמי פקיוח ע"כ. ואופיינס קדר' דוכניות ט' ספק הכל' נאך מײ' נר רב בעזען מהויסס פטעי חביבת דיש להס למקראן וקרכין מזוז ווילע מון' גלעדי סחכ' ייט להס למכורען זונחא לא' סטעל ספק חיל' בנטן גזען מגיע' להקס תחל'ו ומגנו דיזון דשפער להקס קלאו סנד' שומן נדורות זה חוות מזומן → ר' אס' למקראן כמי' נר רב ווילע ו' ע'

שומן נורות זה חוץ מזון
נשים נורות: הן אהבה על
תה רם בשעת החתמיות.
ת מפני שהוא כאנט הוא
בדוק ולדקר ואילו בדק
היה בא לידי שנגה ולפ'
ה ואחר כך עשה ציריך
עשות הרוי מהורה היהת
זה אלא אונס. ולפייך
בין שנמצא על עד שלו
עליה סמן לוסת ורימה
אה רם וראתה בשעת
זו היא שנגה. לפייך אם
טמאים וחיבין בקרבן,
עצמה מיד כשפירש הבועל
יבין בקרבן. ואם שהתרה
או תחת הכסת ותוטל
מקרבן. ואם שתרה כדי
בעל טהור זכי שער
ה האשה שנטמאה בשעת
זה כמו שביארנו בהלנות
תקשה חיב שית חטאות.
לו בכיאתו. במה דברים
בעילתו לראייה ולא ידע
אבל אם לא ידע שאסור
את על פי שפירש מיר
יעיתו שהן שתי בעילות
נעריות שאם שנג ובא על
זך החתמיות. לא יפרוש
מיד ופירוש והוא מתקשה
זה היא:

הרוי אלו פטורין מקרובן חתמו ולא שונגן. שהשונגן היה לו יפה יפה וודרך בשאלות לא שלא מחר בדרישת ובקירור כפורה. אבל זה מה לו ושלא בשעת וסתה בעל איזה בין שנמצא דם על עד שלא פטורין. אבל אם עבר ובאי שביעול יופרוש קורם שתומו התהמשש. חiybin בקרובן. ע. נמצא דם על עד שלו שניהה נמצא על עד שלא. אם קנחה ולא שהתה שניהם טמאים ו/or כדי שחרר מן הקופה וכו'. סס (ד"ג פ"ו) גנמלה:

ז מי שבעל וכעל וכו', מגן ט"ב בדרכיהם (ד"ג י"ד). ומ"ט וטט דע' יודע מאלו ספקות מיר וכו' עד וזה ענגלס לחם ספק כלל. סס (ד"ג י"ח). ומ"ט וכואז קידון בצלל העליות. פטינה אתו:

פ"ז א דין שנין סמאלות וכו'. סנקה גנמלה ט"ז ברכיותו (ד"ג י"ט ט"ז): וזה ס פלאו כס נצלאה ממשמי. סס גמלה ל"ל סקוטח דחמתויים ממלכים ומלך דר"ע פלאג עריה ונדריך כס פלא ספק כד"ע דהנידדים גו. ומ"ט הילן אה סכל כוית חלב ודודע גו וכו'. ט"ז דכליות (ו"ז י"ה): גמיסה: אבל חמוי זיך חלב וחור ומכל חמוי יום חמוץ וכו'. מגה פ"ג בכליות (ו"ז י"ה): אבל

עד לבסוף בו ואחר כך קנהה עצמה שניין טמאים בספק ופטורי
שתרד מן המטה ותדייח את פניה ואח"כ קנהה עצמה ונמצא דם.
ובעל ספק לוסת על דעת שתקרים ביאתו לראייה הרם והרונייש
תשמש ואמורה לו נטמאתי. הרי זה לא יפרוש כשהוא מתקין
איסורי ביאה. ואם לא ידע שאסור לפROSS מיד ופירש כשהוא ס-
אתה על בניםתו שהרי בעל נדה ואחת על יציאתו שיציאתו גנאית
אמורים בשיער שאסור לבועל בשעת הותם ורימה שתקדום
שאסור לפROSS מיד. שנמצאו לו שתי העלמות בשתי הבעילות.
לבועל בשעת הותם ולא ידע שאסור לפROSS מון חטומה מידי
והוא מתקשה אינו חייב אלא חטא אחת. מפני שכניסתו ויב-
בשננה אחת הן ובהעולם אחת עשה הכל. והוא הדין בשאר
הערווה על דעת שהוא מורה ונודע לו שהוא ערווה והוא בכו-
מיד שיציאתו הנאה לו כבאיתו. ואם לא ידע שאסור לפROSS
אינו חייב אלא חטא אחת. שהכל שנגה אורה

פרק פשי

א **דין** שננת המאכלות כדין שנתת הבעילותות. לפיכך אם אכל אכילת הרבה ממש אחד בהעלם אחת. אך פ' שיש בינוין ימים רבים איןנו חייב אלא חטאת אחת. כיצד אכל חלב היום ואכל חלב לאחר מכן וחלב למחדר בהעלם אחת. אך פ' שחן בשלשה חמוחין איןנו חייב אלא אחת. אכל אם אכל בoitות חלב ונודע לו וחור ואכל בoitות חלב ונודע לו. חייב על כל אכילה ואכילה שהודיעו מתקלות השגנות. אכל בחצי זית חלב וחור ואכל בחצי זית חלב בהעלם אחת אך פ' שחן שני טמיין וائعפ' שהפסיק בינוין הרוי אלו מצטרפין ומביאו.

א קמ'ג עמיין ריגן: ב נס ו א קט :

עמאיין

בשנה למלך

ג' מבני מוש **תלמיים כ'.** וכלה דגון בברס כהולן כוכב נסיך ית' יתמו ווינטן מעוגנה ולדה גומן סטוליגן לין ירמיהו יתו' גודל נקכון יורי כוכב חוך ג' וויל נולר ג' וגדי גודל שוכב נסיך היינו היין נקרכן דגון כוכב טענדים ייל' ג' וויל סוכך צודcus נאום כוכב רם ורמי כוכב ניא' **ח' מבני,** כ' כוכב עוצמתם סב' ד' מיל' מיל' יער' יער':

ואס ג' יוז שטן פלאוט'ן. דע מוי צמץ עט כהה סלן נצנץ וכשה ותמה לא נצנץ
תנו רוח בון כל כייסת המושג אנטה רוחו כ' נזינגר כון צבאס כל נצנץ וכשה
ה' נר טיס נצנץ ומלה חיון בון היכנין ואה' נר מגד נצנץ מהלך רוחה נצנץ נצנץ
ה' נר ג' נר נצנץ נצנץ

[View all posts by admin](#) | [View all posts in category](#)

אברהם הבודח אמר למלך מלך ממלכת כהן ומלך מלך טמיים מלך מלך רומי: **תירב** שום קרבן בעילום. לא נגע ארם בשעתו. והוא אמר לו: **תירב** שום קרבן מלך מלך טמיים מלך מלך רומי נקדרנו.

עליה . ד"א מפני שיצרו רבה עליון גדרה לבעה נמי להא דמאי . ומטחרא דלא שנא כוס של ברכה ולא שנא כוס אחד והכא דקה מיחר ליה ומשדר נינה לא כור דהא קא מעיל דעתה עילוה . מירוחבא דקה שתו מהזוא בסא ושתה איזו נמי בתירידיו לית לנ' בה עכ' . הצעת המטה לא אמרן אלא בפנוי אבל שלא בפנוי לית לנ' בה . ואעפ' שהוא יודע שהוא מציעתו אין בך הרigel כ"ב אלא בשחיא מציעתו והוארואה . וכותב ר'ח ז' לדה' מבימי ליבניינו אבל בימי נדרנן אמרו . פ' ימי לבן ימי הספירה שהוא לובשת לבנים לספירת שבעה . ולא שהוא הפרש' בין ימי הספירה לימים שהוא דואה בהן מטש להא כתיב והורה בנדתת דתניתה דרשין בנדתת תהא עד שתבא בזמנים . אלא מאחר שהחמירו בנות ישראל לישב שבעה נקאים ואעפ' ראו דם טיפה חרדול ויש מהן רואות בימי זיבחה ומון הדין בשומרת יום בוגר יום ד' לה וטובלת למתור וטוהרה לבעלה . ויש ג' מי שרואה בימי נדרנה ומדאוריתא טובלה ליל שמיני וטהורה . והילך הנני שומרת יום שטבלה למתור וכן נדה שטבלה בלילה שמי לראייתה בין שחן מהורות דבר תורה והקלו בהן לדברים אחרים אעפ' שוזן צרכות לישב שבעה נקאים מרבריה או מחומר שהחמיר על עצמן וזה קולו של אותו תלמיד שהיה ישן עמה בימי ליבונה הוא בבגנוו והיא בוגדנה . ואעפ' שאמר לה אליריו מן הכתוב שני' ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב שום קריבה בעולם הא' לה בין שאמרה תורה כל קריבה בתשmissה בנדת דאוריתא אף במא שהחמירו בנות ישראל קריבה בחמשים אלא שבמצעת המטה בלבד שהוא צורך לו ואין בו הריגל כל כך החתו ביימי לבון אעפ'

שכימי נירה ממש אמור. בני לישב לפירשו של ר'ח זיל. ומהו כל שאר הנואנים זל לא חילקו בדבר זה. והרב ר'א זיל כתוב שהרעה נתנת שאין ראוי לחלק שאם כן אדרדרבה נפשיקה מניה חורבא דחוمرة דאותו מינה קולא היא כיון דקא חי דטקלין טפי בימי ליבון לימי נדה. ולפיכך אין ראוי לעשותות בן. הרחצת פניו ידיי ורגלו אפי' הוא רוחץ והוא מוצקת שאלו לרוחץ היא בידיה. אפילו ללא רחיצה אמור דהא איכא קירוב בשער ואסור לינגע בה אפילו באצבען קטן. ורוחיצה זו אףלו בזונן קאמר. תנייא בנדורים בפרק שני אל תרבה שיחה עם האשה שופך בא לירוי ניאוף. רבבי אחיך בר יאשיה אומר כל הצעופה בנשים סוףanca לזרע עבירה וכל המסתכל בעקביה של אשה הוואן לו בנימ שאיין מהונני. אמר רב יוסף ובאשחו נרה. ומן העקב נלמוד לכל מקום מבוסה שבה שמאiba יאשים שאים ציריך לפרט מן האשה ואעט' שלא הרגנישה בדם. ואלו הן מי שהניע עת וסחה והבועל שבחועה לינשא וניפויה והרואה דם מחמת תשטיש. הניע עת וסתה כיitzד כל אשה שיש להוסת נן שאיןו קבוע אסורה לבעלה כל אותה עונה שהיא גnilה לראות בה. וכמה עונה יום ואאות ביום אמור כל אותו היום רגילה לראות בלילה אמרה כל אותה לילה. דבר זה מרביבן הוא רמראורייחא

בֵּית שְׁבִיעִי שַׁעַר שְׁנִי בְּדַק הַבָּיִת

שאנו יוציאו עצמן אין וט מושג א"א
מדבריהם כמו שאמרנו לפיכך היקלו בפרש העונה יתר מפרישת הגה
שאלו נהג עצמה כל קרייה אסורה כתחשיש כמו שבארנו . ואלו בעונה
ולא אסרו אלא תשמש בלבד . ועוד היקלו בה לוצאה בדרך שאפל
טמש תשמש מותר משום רמזזה לפקדור את אשתו בשעה שהוא יוצא
לדרך ובמקום מצוה לא נזרו . וכן דעת הרב ר"א זל . ויש מי שאמץ
שלא התירו ביציא לדרכ אלא דברי הריגל אבל תשמש ממש אמרו יומבל
דברים אלו למי שאינו יוצא בדרך שאסור בעונה זו אפילו ברבים של
הריגל לנדה בעולם . ונראה דברי הרבה שאפ' בתחשיש ממש התירו ל-
הרבנן

כolumbia טנה מוקדמת לטעם ופס' וא' י' נמדוד כבלמות
מי מוחדרת בזיליך ופבריק לה שומס פוגה חלם' נ' ג' ע'
דר לסתה מלפקייו קדר מלג'ן פוך נ' ג' כ' כ' מוחדר

עד שחררא דמדאוריה תא עד ר' יוסט' מטה מטה לאכילה פלפלין וכיווץ אסורה. אלא בחורף הוה נאכלה בצלבון תיכארו בשער הוה לולוסות נאמנתה היא לא קבוע לה זמן לראייתה נאמנת לומר טהרתי שטטרטיה לה עצמה. ושבו לה ולא ברקה נוסת קבע אסורה עד אמתן ומצאה מהורה מה אורח בומנו בא ולא התאנין דאוריה תא אלא בשבוע והפטות. היה לה לא ברקה בשיעור וכטהורת ואינה צריכה בה כבדם בשעת וסחה אעט בחזקת טהורת בין שאיסור עונה זו אלא שאיננו קבוע בה והויה לה אבל יוניה רינויים שע

הוּא עַמְּדָה בְּמִתְּחַנֵּן
הוֹא לְהַבְּסִית קְבוּעַ יְ
הַרְגִּינְשָׁה בְּרוּם אֲסֻרוֹת
שְׁחוֹר לְסֶחֶת עַצְמָן
מְרוּבִיָּה כְּמוֹ שָׁאַמְרָנוּ
שָׁאַלְוָנוּ נְדָה עַצְמָה כָּל קְ
וּוֹלָא אָסְרוֹ אֶלָּא תְּשִׁמְמָה
מִמְּשָׁחַת שְׁמִינִי מַוחַר מִ
לְדוֹךְ וּבְמִקְומָם מַזְוִיחַ
שְׁלָא הַתִּוֹּר בּוֹזָא לְדוֹ
דְּבָרִים אַלְוָנוּ לְמַיְשָׁאַנְוָ
בְּרוּגָל רַוְּה בְּיוּלְמָאָ

לנו ונגה מהקינוי ב"המודר שפה מוקדמת
בהתהום יומם ממלתי מוחה לתוך ליל ושם
סמלוכוכ עט פטור נזקמה מפלפיו
ונטט נירך לאיך גמי נלהתני בולוטה
עד סעה פצחות למלחת גמולה
בלומר דשנעה היה נילא מטה מס' קאשו
כין סעם ומבה מד טוף מוהה וגונת.
וכסום מוקוס כל מהן עונה ספתה
בצחורה תן כפונס טולס כלומר שנה
גמוכר לו יוס חמץ' זו לעלם כילדמורי'
בשלבי פיק' ע"ט כדריך טולמו
במצאותך קר למנו יין נוך וכמה
טענא לבר' ר' חיון בר' חאנ' ג'ר'
ויהוק לו יוס' זו לילם וחל' עט הילן
האר' בבדון חל' מוכ' חמי'
היל' מיל' צדוקטו מל' ר' כרכ' סתול
בבל' כרב' היל' כה' דב' כה' ג'ר' פ' פ' פ'
עט' ומבה טומתך וויל' קען
מודהמרין וגומתס לה נבי פטרול
מכהן חורה לבני יטול' פיטרטו
גנטוועיסס צפונ' לסתון וכמה טונא
מל' נו' שענא תלמידי ומונ
מנמיצין טפי' הוות' טונא וועדיינא
היל' ען' בגע' מהד' קהלאן מון
הצעונא ונק' כב' ר' ח' צ' על' כ' ד' ע'
כטומת' ב' ט' ט' האצט' נס ט' קא'ו'
מקלן מוככה ניכ' ט' לר' אל' פטרו
מנטולין ספור' לסתון וכמה היל'
רכ' טונה וסיל' מסמ' דלע'י
ויהם בסוף מסמ' ע' ע' בעין' לדך
טמכו' נסכו'ם קר' ליא'ר' ב'ין' טס'
וכמס עונה זו צ'ס' מ' נו' לא' וט' קע'ן
לעוש'ס קיטס טולס פ' ג'ס' פ' ג'ס'
היל' צ'ל' ו' וווע' סעה בחרות
בלמר דשניע טונא ופלגונת' גומתוח
דלאיזיימל מז דרכן וווס' קן' כני
הוודס לדאס' כל' מוחה טונא
טומטס ואלטס כטול' דומ' וספתה
לרכ'ן וויל'ו'ו' וא' ע' קיט' כ'כתה
לה'לטט דק' נ' כ' קו'ו'ה דלאס' נלע'י
וועה' זאל'טט וסחת' ד'ט'ו'ו'ו'ו'
ו'ק'ין' טפס' לדער' וסכתה דרכן
ויל'ב' מיל'ב' גמי' קיט' דיל'ו
כעה' מיל'ב' מטמן' וסחתה ד'ט'ו'ו'ו'
לו' דרכן' וספס' לי' ב'ל'ב' כה'ר'
סח'ט דרכן' ונד'ל'ט' דרכן' ג'ט'ק'ן
ס'יר' וס'ט'מ'ה' ר'כ' ק'ינ'ג' מיל'ז
דר'כ'יא' ק'ו'ו' וו'ה' ד'ג'ס' פ'ט'ס'
ס'יט'ל' טפס' נ'כ'ט'ס פ'ק'ן כ' י'ו'ה'ס
היל'ב' ל'פ'י' פ'ט'מ' וס'ח' ו'ס'ט'
ו'ז'ט'ט'ס' וווע' פ'י' ק'ל' ד'ק'ט'י' עט'
ו'ס'ט'ה' נ'פ'ג'ונ'ט' וו'ס'ט'ה' מיל'ז' ע'כ'
רכ'י י'ו'ה'ס' וו'כ'י י'ו'ס' וו'ס'ט' פ'ל'ג'י
ל'כ' ע'מ' ד'ט'ו'ו'ו'ו' ו'כ'י י'ו'ס'
ה'פ'ק' ט'ה'ה' ק'ש'א'ר' ג'ר'
ב'כ'ה' ש'פ'ו'ה' ג'ו'
בר'כ'ר' זה א'ן ר'ט'ס' ב'ן
ת'ל'ט'ז' ח'ט'ם ל'ש'א'
ה'ע'פ' ש'א'ז' ת'ה' א'ס'ר'
ה'ל'ה'ט'ז' ע'ס'ז' כ'מו'
ש'ט'ב'ו'ו'ו' א'ט' א'ס' ר'ו'ו' ו'ה'ב'ז'
ה'ר'ב'ה' א'ט' א'ס' ר'ו'ו' ו'ה'ב'ז'
ד'ס' ט'ט'ס' ה'א' ש'רו'ה'
ו'ל'פ'כ' א'ר'א'ה' צ'ר'י'ה'
ה'פ'ק' ט'ה'ה' ק'ש'א'ר' ג'ר'
ה'ג'ש'

כל בז' דה-הוּמָן נַמְוֹקָה בְּמִגְנָה וְלִיְקָה קַחֲתָ חַגְלָי סָבָד
גַּלְמָהוּ לְגַלְמָהוּ נָמוּ קַחֲתָ הַלִּי מַלְאָה דְּהַיְעָן רְבִי יְכוֹדָה וְכֵנוֹ
וְיְסִי דְּהַיְנָה בְּזֶבֶד הַמְרָבָרְבָרָה וְבְזֶבֶד וְסְמָחוֹת כִּיְמָה לְמָה
לְפָתָחָה כְּלַיְפָתָחָה כְּפָטָחָה דְּבָרָיְפָטָחָה כְּבָרְבָרָה וְכֵנוֹיְפָרָה לְפָתָחָה נְדָעָה
לְפָתָחָה מְהֻרְבָּה וְנָהָה מְפָרְכָה דְּכָרְבָּה שְׁמָמָה יְיָכָלְבָשָׂוָה וְיָכָלְבָשָׂוָה
וְיִכְבְּרוֹת דְּיוֹנָה לְדַרְךְ מִבָּה לְפָקָדָה קַחְמָה תְּמָה גַּרְבָּים סְמָךְ לְמָה
וְלִטְפָּה נְתָרָן יְמִינָה לְהַקְּרָבָה דְּכָרְבָּה לְדַרְכָה יְחִימָה מְסָבָּה
חַוְלָה גַּדְסָה מְכָה וְכֵנוֹיְפָרָה וְסְמָחוֹת דְּהַוְיִינָה וְלִפְרָקָה תְּיִינָה
מְצָוָה מְקוֹם דְּמִקְמוֹן סָמָה . אַלְמָ פְּלִי כְּלִמְדוֹת לְמָד וְסְמָחוֹת דְּ
אַלְמָהָבָרָה וְלִזְבָּחָה כְּמִבְּבוֹרָב גַּעֲלִי הַמְּסָסָה הַתְּלָבָה מְמָה
וְלִזְבָּחָה וְלִזְבָּחָה מְדִלְמָהִין יְיָבָרָה יְהָדָה לְפָקָדָה קַחְמָה
לְיָבָרָה וְלִזְבָּחָה דְּמִלְמָיְנָה יְהָה נְיָי הַלְּמָדָה דְּרַכְבָּה וְכֵנוֹיְפָרָה
בְּנֵי אַבְנָה צְפָרָה נְמָסְחוֹתָן סְמָנוֹן לְפָנָה וְכֵנוֹבָה מְנָה
כְּשַׁגְבָּה כְּלָוָן עַל מָה חָמָנוּ כְּכָבָה דְּזַוְּדָהָתָה קַחְמָה גַּנְיָרְבָּלָה
סְמָנוֹת דְּיִרְשָׁוֹת בְּזַוְּזָלָה . הַלִּי שְׁלָבָרָה בְּזַיְהָה מְסָסָה
כְּלַיְמָה קְסָמָה וְבְדָקָה וְמַלְאָה סְכוֹדָה וְמוֹתָלָה לְפָסָעָה יְבָה וְהָ
לְיִזְעָן לְדַרְךְ פָּלִי" בְּנֵיְהָה הַן נָזָע וְלִזְעָן עַמָּה לְהַמְּזָעָן גַּעֲלָי

והנישם הרוחות אל-אל' לא
 שששהה ? ' י' שם אמר
 יוס המביעה רבי זו
 בזאת דורתה ושבולג
 לרוב ונטוריה .
 באשרקה בתוך אונת' ?
 או בתחלתו או במאשען
 ואטלו בפומון אלל אם
 לא בדקה כל לאר ?
 אעפ' בדקה לאר ?
 ובצאתה פורה אין לה
 אלא אהו יוס בלבד
 משלחת עלי' עד ?
 מס' קודם כשבוכול
 בשאר המפוארות לנרטן
 בו הוו מקעה גורייל
 והראשונים נוד נספ' .
 ולא, אהו לוי בן אלל
 בין נך וב' טהורה
 בירוץ שואן ואיה זו
 בדעתה לשבור ספקה
 רדא טפעת תכקה
 ואילך שאם אין אהה
 אמרן כן ציריך השם
 טהורה לשבור הנשים .
 מאן שואן לשבוע
 לרובי ררושאים
 ולהחביר דבר שיש בו
 כתה . מאיימיט סונין
 לה ז' י' שם אילו סתרה
 יוס היבינה ולא
 שבחועה לינשא לאחר
 י' החש שוכנתה דוחק
 ואין יונתב בגב' ויראה
 לי שונין לה שסבב
 שתקזין להן צעריו ואופה
 סי' ר' ר' שער בעדרת
 וביציאת בה .
 הבועל את
 התבולה ומילו
 שלא ביע ונבה לאות
 לווא וגהה וחן' י'ל
 מדרון שרגיעו מונה
 בדורות שרביעי בועל
 לאוות בילד וזרוש
 טעה בילד וזרוש
 ואעלו דרכה ועצאה
 טרור פאה השם דע
 מעירין וזה ברקה ונאה
 מהו ?
 בדורות היה וגדר
 שחתוט ש' ? ואילו
 בוגרת ביזא בון
 ואעט' שור' הבתרות
 בתולוין כלין גבור
 מעירין וזה ברקה ונאה
 מהו ?
 בדורות היה ולשם
 השושן לה . חזרה
 טשי שבעה ניזא
 וגדייה ש' ציריך
 השם דורה ונאה
 תוך ? ' כ' כראה דאית ?
 אעפ' שצוש ז' כראות
 גודר ביאתו אצ'ילו רם
 שוחר וזרוע דב' ?
 נפש לא בעג'ן מגנבו
 נפש אל' עג'ן מגנבו
 ביאתו אטם אהה
 בעל נפש לא גמוד
 אפ' לו נזאר וזרוש
 מלבעיל נזאר בטל
 טפר' .

ספניש נספה כלהמכו רנן ולו
שאנד ע"כ. כלו חמם כהו צוין ולו צבוחת קמופה
לאחישו טויה מדוחוריים מהריכ ליל' פמע' מיל' למון
תכלתנו:
עוז אס נשיין צויל לח' כהמולה וכו': **אנדרט** נטהוב
פאיז גאל' ואפיקס כהן מון דהו נסיה לח' כירוטם זמי'
ספה שטפונז טולקוטן ולתקות להט סטטמו י' סטחנד זון
בנירולומ' למדה ורומח סיטה בס' גנרטין צאקי צוינו בסליק
האנדרטן' כהן גזל' אל' ישן לח' כבוגה' לי' גענער ולי' אטזונ
מכהריין כבוגה' ווון צויל' יאנד' לח' כויה ען וגרטין עלה'
בנירולומ' מה בון' בונל' ומיה בון' מוכן סן' כבוגה' כלו'
בנירולומ' טמיה ען יאנד' כהויל' כהון': וכמקום חתרה
ההעטנו ביעוטם' ברגלה לתכנית פטורקה ולן ק' מהר סטטוק
כוי' טן מע' כבוגה' סטטומ' פטורקה ולן דמי' וו' סטטוקין
טומחה ווון' לאס פליר' כוין צו' מתקון קיט' נאס'
דמיהם עטס' אחים' לאס' פמע' צאנט דמי' בזען' גויה' מלטה
בזען' געיל' מזא' ווילט' וווטס' צול' דרחה' עצמי' געטט
גיהה' וכינה' נסן':

נענין טעל לוח גאנטלאך דקיל'ן צוועל געניל מלווה וטוטא כתה
כחכס לולס פאנל גינערס למ' צאנט טרגער דלאטג'ן דזונרטה לאן
לא פנטה צהולדיס היילט מיליאו זלאט בעז דס עץ' ולג' נחכוט
וועז'ן דענומות טולסי היה ליאז וליס למ' פליין לאן גאס גענעם
נוזויס לאלט גאנען פטחן זון מאן
געז' ר' מס' קער' מעון זיל
ונז'ר כהנמיטים נאכטונטה נקייעטל
ווארי צאנען יטעלן:

דרבנן מוכחה שמעתה ביבמות פרק הבא על
יבמות דנרטין החם אמר רבינו יהושע בן לוי
כל היורע באשותו שהוא יראת שמים ואיתו
שקריה נקרא חוטא שנ' יודעת כי שלום אהליך ופרקתו נורא ולא תחתמא פי'
פקיודה זו תשמש . ואמר רבינו יהושע בן לוי חייב אדם לפקדור את אשתו
כשהוא יוצא לדרכך רשא' וירדעת כי טוים אהליך אלמא פקידרה זו תשמש
פקידרה שאמר לעניין מי שיורע באשותו שהוא יראת שמים . והא רבינו
יהודים בן לוי אוקטנא לה החם כטמך לוסטה . דאשנין החם משתווקת
מהבא נפקא מותחן נפקא ואל אישך חשוקך מלמד שהאהשה משתווקת
לבעה בשעה שהוא יצא בדרך . ופרקין החם אמר יוסף לא נצרכה
אלא סטוק לוסטה אלמא יוצא לדורך בפקידרה עצמה מותר ואפ' סטוק
LOSETHA SAM LOI BEN HUA LO LITAR LA NZERCHA ALA STOK LOSETHA VEMA
פקידת בדרכיך אלא אוראי פקידרה תשמש קאמטר . ואפ' רשי זיל בן פירש
שם ובן עיקר גע' בבועל את הבתולה ביציר-שנינו בע' תינוית חינוקת שלא
וניע לראות ונשאת ב"ש אמרנו נוותני לה ארבע לילות וב"ה אומר עד
שתחיה הטבה . ופי' בנט' אפלו ראתה בכית אביה מודלא מפליג בה
בטעני' כרמפליג ברגיע זמנה לראות רתקתי הגיע זמנה לראות ונשאת
ביש אמרנו נוותני לה לילה הראשון וב"ה אמרנו עד מצאי שבת
ארבעה לילות ראתה וועדה בבית אביה ב"ש אמרנו נוותני לה בעלת מצואה
וב"ה אומר כל הלילה שללה . ואמרין בנט' אמר רב בוגרת נוותני לה
לילה הראשון . ומפרש עליה בנט' ה"ט דלא ראתה אבל ראתה אין נוותני
לה אלא בעילת מצואה ותו לא . ומיהו לא קייל' בכל רני אלא כרבותינו
חוורו זוננו שווא בועל בעילת מצואה ופורש . ואפ' רב לאו לטימרא
ופל' היכן אלא לתנא דמתני' קאמטר ואיהו כרבותינו ס' לדנרטין החם
ובחסראמעה וננתן לה ארבעה לילות מתקן שנים עשר חותש אמר ליה
רבא אהדרוי אפיריכי למה לך אוותיב מתני' הזא סבר מעשה רב מכ"ט
קשייא לרב ושומואל איינרו דאמר כרבותינו רתניא רבותינו חרורו זוננו
שווא בועל בעילת מצואה ופורש . פ' בתרנוקת בכולי פירקן דתנוקת . ונרטין
נמי בירושלמי כל היה הילכת דריש פירקן אחרינא דנדיה להלכה
אבל לא למעשה ר' ינאי ערך אפלו מתרנוקת שלא הניע זמנה לראות
ולראתה ולא דוקא בשארתה דם מהמת בעילה הוא שפורש אלא
אפ' לא ראתה דם כל פורש ממנה רכיזן דROAD נשים יש להן דם
בתולין חותשין שמא ראתה זודט טיפה כחרדל ונאבר אי נמי שמא חיפה
אוו: שכבה ודען . ובהThetaה נמי לא תלין דמילחא דלא שכחה דיא
וכרטירין לעיל בעיל ולא מציא דם וחזר ובועל ומצא דם רבינו חנינה אמר
טמאה אם איתא דרוה דם מעיקרא הוות' אתי ו/or' אמי אמר טהורה
ברשות מאל יכילנא לבועל כמה בתולין בלבד דם ואיתך
שאני שמואל דרב גובייה . וממחברא דאפ' בבוררת כן ואפ' שאין
לה טענת בתולין דבתוכלים כלין בתוך מעיה וכדאיתא בירושלמי ביבמות
פרק דבא על יבמות כוין דaicא מקצת בוגרות שיש לה דם בתולין לא
חלקו וטמא אמרו בועל בעילת מצואה ופורש אמר ליה ר'ABA לרבע
אשי אלא מעהה בעיל נפש לא יגמור כייתו כלומר אחר שאתה חזוש
בל תינוית משום מזה ואפ' לא הגיע זמנה לראות ולא ראתה אם בן
בעז'

“בְּאַבָּא⁵⁶ אֶיךָ יִשְׂרָאֵל לְכִי יִשְׂרָאֵל
שִׁפְרֹשֶׁתְּ מִשְׁתְּחִיתָם סְפוּר לְוּסָתָן וְכֵמָה אָמָר
שְׁבָבָא⁵⁷ שְׁנָה. וַעֲתָה⁵⁸ או יּוֹם או לִילָה,
שָׁם וּגְלִילָה לְדוֹרוֹת בָּיוֹם וְאַפְּלִילָה כְּסֻופָה, אָסְרוֹה
לְלִילָה הַיּוֹם, וְאַם וּגְלִילָה לְרוֹאָה בְּלִילָה וְאַפְּלִילָה
כְּסֻופָה, אָסְרוֹה כָּל הַלִּילָה, כְּדָמָרְשָׁה בְּרוֹכָתָה
מִסְמָכָה נְדוֹה⁵⁹. וְאַיִלָּא לְמִדְקָא לִמְאָן דְּסֶבֶר
לְעַלְיָה⁶⁰ דְּאַבְשָׁה וְכַסְפָּרָה דָּאַכְּבָה וְדָבָא וְאַידָךְ אַמְדָא
לְלַעַלְלָה, וְקַרְיָל נְמִי כּוֹתְהִיהָ⁶¹, מְהָא דְּאַמְדָן
נְמִי) בְּמַטְיַיְבָמָות⁶² חַיְבָ אָדָם לְפָקָד אֶת
אַשְׁוֹרָה בְּשָׁעָה שִׁירָזָא לְדָרָק שְׁנָאַמְרָה⁶³ וּפְקַרְתָּה
→ אַזְרָק וְלֹא חַחְאָת, אַמְדָן שָׁלָא נְצָרָה אֶלָּא
שְׁמָקָם לְוָסָתָה, הַיכִי דְּחִין אִיסְטוֹא דְּאוֹדִיתָה
שְׁשָׁם פְּקָרָת אַשְׁתָּיָה⁶⁴, וְרַחַת וְלִיל⁶⁵ חַרְץ
פְּקִידָה אַשְׁתוֹ וְדָחָם אַינְיוֹן [רַיְל]⁶⁶ תְּשִׁמְשׁ מִמְשָׁ
כְּדָבָר רְשָׁי זַיְל; אַלְא רְצֵע בְּדָבָרִים. וְלֹא
הַיְרָא לָן, חַדָּא דְּלִשְׁנָא וּלְפָקָד אֶת אַשְׁתוֹ
אַיִלְמָעַפְיָה⁶⁷. וְעַד רְכִין דְּחַשְׁמָשׁ אַסְרָר
לִמְהָא לְאַבְרָשָׁה יִצְרָה הַרְעָה⁶⁸. וַיְחִי הָהָרָה נְרָאָה
לּוֹמֶר וְלָעַלְמָן תְּשִׁמְשׁ מִסְפָּה, וּפְקִידָה דָחָם נְמִי
סְמוֹרָהִיתָה גַּמְרִיר לָה, שְׁחַכְתּוֹב מְכַתְּבוֹ שְׁלָא
בָּא בָּכָךְ לִידֵי חַטָּא שְׁתָדָה בְּשַׁעַת תְּשִׁמְשׁ,
הַיִּתְעַזְּזֵבָה וְקַאֲמָר קָרָא וּפְקִידָה נָעַן וְלֹא תְחַטָּא, וְהַכִּי
גַּמְרִיר לְפִירְשָׁא דְּהַתָּא קָרָא. וּבְשָׁמֶן רַמְתָּה הַלְּרָזָם

שוד ליה רבן. וכן מפואר בור הירן עלל פער-אי.
שם נבב והו אסמכתא מס' כטון זקניל וסוטה מדרבנן.
שם רבעו נאן מקשה הדא קיטל חיבר שיטים אויב' והו
דאורייאא, וקייל החיב לסקודה סטוק לוטהנה צביציא
לורך. ובחר הירן סמברא דרפה שחיבר שיטים הרה אפרישה
חיזא אכילה, ואביבה שחיבר הו צביספאאות והיב
טשות צבל-זע. אך רבעו לעל צ'היבנה. עיש' וסמה' 364 שם. הראכיד
ריש לאו על צ'היבנה. עיש' וסמה' 364 שם. הראכיד
ספחו בעליך הנפש שער הפליטה (מהחרוז מהדק עט'
ס) נכין. ובשעה שhortו יוצאו לחץ התמידה לו אמר
בום ומזה מאי מצעמַן ומוטה רובון ובמקומם פזוז
לא גווע. וכן רעת הוושבייא בנהדרה ביתין כי' שב'
בגמ' שם טזוץ דיה החיב אולם רבעו שם 64
סבב בן רבעו שטשנון. 463 שם סבב רבעו: אבל
אין עין שפזונן נהואה אלא פרידה של תשמש כדופשי'
ול. וכן רעת הוושבייא בנהדרה הביתן שם, גויעיש שבייא
אות עיןן שטשנוןין. וכן רעת ואבקיד בעעל הנפש שט'
חיקון הסתמן. 466 שם הקשה רבעו יאטפכו: ואית
איך אפלו בושתו כהה נא. עיש'. מבדין רבעו וכן
ספואר ואשתו נהה צביציא לדוך ברזי ובריט.
ולעת ווועס צען חיב לרבעת איז או אנטו' גה.

בשפטינו זו, ומה שכתבתי כאן הוא הפרק.
אמר קרא ותדי נדתה עליו. פיר⁵⁴ מפלו
זרישׁ, אבל וחוי איזטדריך לבדאטריך בסוף
החולין⁵⁵ דאפעּ מנדזה, תחא הייא עלה.
ליח' מגין⁵⁶. פיר⁵⁷ שי אפשר לחיבך קרבן
אפי באיסור כרת אלא כשהוא בל'ת כדרישנו
עליל⁵⁸, ופסח ומילה יוכחו.
לא תקרב לא תפודש הוא שמוטר⁵⁹ האומרם
קרב אליך. מלער פרוש פל⁶⁰ עצמן אל תענ
בי כי קדשךן. וליצני והזד היז אינטס אין
לבニア אל תעכ כי כרי של אל אטמאך כרפי רשי⁶¹
ויל, ורקשיך לשון טומאה, כמו [זא] אל כל
סאליך והיקשנ⁶². ואחריהם פירשׁ⁶³ כי קדשיך
טמן, והוא יותר נכון בכך בפשטו של מקרו. ואיתך
דרקשׁ ויאן לוקין על לא תקרב אל גוניה, דרא
לאו שבכליות הרוא⁶⁴, כי הוא אורה שלא לבא
אל הנדה ממש ושלא לפודש כדאטריך הכא, וגם
שלא לקרב אליה סמוך לחתונה למאן דוחייב
על הבנייה. לאו סילחא היא, דכין שהכל עין
אוורה שבירה לא חשיב לאו שבכליות, ומזרחה
מו לאו דלא חעשה מלאכה בשבת שהוא על
מלאות חלוקות, ולא חשיב לאו שבכליות כין
שהכל משם מלאכה, מה פשוט פשט מאור ואינו צריך
לפניהם.

וכל מושך דה אמר. 447 ב' יבמות טט,
ב' 448 ובבב"א הדרסום: בדורות תהא עד רחיב
טיא עליה. 449 בכיר כרמי וכיכר בדק"ט. ולפעמו:
טמן. 450 ז' ב' דירה
451 ורב תוש' דירה לא. (לפעמו:
הא רוקני, עיריש). 452 בכ"א: את בעקבות: על, ובכ"א: הדרכיהם.
אל. 453 חנוי ב' ב'. (ובכ"א: והם וויליאם: הקשש).
454 ק"ג פ"ג שדי בפירושו לשלוחה שם, ומוטב
שכן תהי. 455 א"ד רפנן
ספר, וכן ספר הדריך והזקן עוזרא שם. 455 ולאו
שבכללו זה לאוקן פולין. כהאמירין כתפס' סחוטם כד.
א. 456 בני כיס' בדקשות הווער. (שם: טיכון)
ולפעמו: איד' אישיה מיק אורה וכור. 457 ג"ג
ס"ס תעוד ברקיס. ולפעמו: ובה, ועי מה שערין כל
מלין הנגה. 457 בכ"א: אהת בעקבות: עוזם. וכן
המי בסאהית ונעגי מוטבאש בעקבות אות ש: אמד ובצ'
עטה אהת. 458 ס"ט, ב' 459 ז' ב'.
460 וכן אהת. 461 ס"כ, ב'
פסק הרקביים פ"ה משנתה ה'ז. 462 א"ד, ב' 463 רבע חחדשו יבrought
שם כתוב בשם רשי הדודיא חזיב אל' לרשות מאשחן
טומם לסתמה השם ברוכם. וכן אופרמאנט בלטלאן, האב

דילען דרבא²² היא רס"ל הכא רטשנש מה בעירויות בעצמא נמי פטוד ואילכון דנפשה והוא דפרישת לה, אכל לאכבי כל שהוא חוויב שחיט אפי' בפירוש מה הוא חוויב כדברי רש"י זיל. זהה דרך הרבה בעל המאור זיל²³ וכוק שאל מורי הראה זיל.

ויתור נראין דברי המפרשין זיל דלאכבי נמי אינו חוויב שחיט אלא כמספריש ח', וטעמא דטילחא דכל שפירוש מה שא' אפשר בריך אחרות, כאוכל שני זוחי חלב כעהלמ אחד הוא, והא כשהיויה לו העלה הניטה- כסכור שיכל לבעל – סדאוקטמאנ²⁴ בתה' לוו – הא גומת לה איסטור העלמה שגיה לפרט מה על כל פנים, עאי'ג' והויהו ליה ייעשה חטא בגיןיהם, כי כשם והוא לו נטמאתי יוזע הוא שחתא בכתיטה שבא עליה ספקך לווסתה, וזה בתה' לח' פסקין, סי' אין יעדעה זו מחלוקת לו לחיבור על הפירושה כמספריש מת, אפי'ג' שאיתו תח' לפירושה ובסבורה שטהור לרשותך זוז וبن' מת שאין העלמתו כהכלנה, שלא כדע²⁵ שאסדור לרשות גורמת לו פירושה שפירוש מת, אלא משומך דלא אפsector שלא לרשות מת מיתה, ואפי' היה יודע שהוא אסור כך היה ערשה, ובבר אטור²⁶ השב פדיינען מביא קרכן על שגנותו, וזה אינו שב מדיינען שהרי אי אפשר, אבל בשפירוש ח' או גורמה לו איסור פרישת, העלמתו בהלכות פרישה שלא ידע שהיה לו לרשותה הבוגה מועצת ולא בהנאה מרווחה, הליכן דעתית חטא מחלוקת לא מחייב רותימה דהה' בטעונאי דיליל²⁷ כד甞שנא ההיא דאפיישת²⁸ לההיא, שקלין וטרין דלא מחייב על הפירושה אלא כמספריש ח', מהיינו ובת' ח' פטור לפי שהוא מזיד על הפירושה שהה' לו שלא לרשות ח'²⁹, והוא דוחק גחל³⁰. וודע³¹ דעכ' אי אפשר בשום פנים לחוויב שחיט כמספריש מת, דשווי זוחי חלב בהעלם אחר הם כdonefka³² השטה. ויש שהויא אומרים רסוגני כהו

ותוט' הראיש דה כב. 440 וכחיק חות' הניל
הוּרְבָּבִין. ועי' מס' י"ג ח' הד'. 441 מילת
כַּדְרֹנְקָה הַשְׁׂתָאֵה לְבָאוֹתָה מִלְחָמָה
רְבָטָן וְבְּצָהָם גְּרוּסִים לְעֵילִי בָּיַת הַבָּאֵן. וּנְקַרְבָּן
בְּכִים וְכִים בְּקִיסָּס וּנְקַרְבָּן וּנְקַרְבָּן
דִּיה הַיְתָן וּנְקַרְבָּן וְיַחַס הַרְאָשָׁה, אֶלָּא שָׂהָר בְּזָהָר לְפַלְלָה
בְּפִיאָ אֲמֹר יְהוָה וְאֶת אֶזְמָתָה הַפְּשָׁמֵת תְּכַעֲרֵת פָּטוֹר.
עַרְשָׁה. בְּנֵי כִּים וְבְּנֵי בְּקִיסָּס, וְלַפְנֵי הַמִּינְיָן: רַחֲנָן.
443 בְּנֵי שָׁשׁ בְּנֵי בְּקִין הוּא הַיְצָאָה חות' גַּזְלָן.
444 נְצָהָה בְּגַלְלָה אֵיךְ יַדְעֵת. 445 לְקֻמָּן כוֹ, בָּ
446 בְּתוֹדְשָׁיו וּבְמַחְמָהוֹן. וּנְקַרְבָּן חות' הַרְאָשָׁה.

[יח, ב] אוכבה דוחת קערה דהפה ומחר' ⁴³. וא"ד מ"מ ליתני איפכא בקצרה חיב' באוכבה פטוטו ⁴⁴. ר'יל דכין דלא מיתני ליה כאידך רמסדור, לא בעי לבלבל לשנדי כד שלא ישעו בה התלמידים להפוך אותה, וסתמייה דקונטי ציקרא דידוג שאם פריש מיד דודקא חיב, נ"ל. ומיר אמר אבוי אנטס והוא אלמא שלא בשעה ווסתת עספינון ⁴⁵. כי' דאללו בשעת ווסתת אנטס אליא שונג לומר יוכולני לבועל, וככין דאבי אתה לפירוש מותני' מכלל רמנוני' אידי' שלא בשעה ווסתת, ולהכי פרclinן דהא אמר אבוי לעיל חיב' שחיט, דקסיך דזהיא ונסמי' אומוה אבוי, והוא פריש תלמודא לעיל ⁴⁶ ורא משכח דוחייב שחיט אלא בטמון לוסתת, דבזהיא אפשר להחביב על הבניטו, דבשלא בשעת ווסתת לעולם איזו ויזיב אלא על הפשישה לך. ופרקין כי אמר דאבי בעלמא אמר. פי' רשי' זיל רההיא זאבי וועליל לא' אמרתני אמריה אלא בעלמא אמרה, במשמש עם הטהורה בשעה ווסתת, רקאמר רמשכחנה בה שחיט ובתחז' לו' ואון חי' לח' זו', כדואוקטנא לעיל ⁴⁷, ומיהו חיב' הו' על הפרשה בגין שפירוש' חי' בגין שפירוש' מה, בגין רמשמש מת בעוריו רעלמא חיב' וכוראטיכנא הכא, דפירוש' מת אינו נפער אלא מחתמת אוונס דשלא בשעת ווסתת. ותימה דזה באטוגיא ודעלעל' ⁴⁸ כדרישנא ההיא דרפישר' ⁴⁹ לההייא, שקלעין וטריקן ולא מחיב' על הפרשה אלא כשפירוש' חי', התינו' רבת' ח' פטור לפי שהוא מידי על הטעישה שהה לו של' על פרוש' חי' ⁵⁰, והוא דוחק גוזל ⁵¹. וצוד' ⁵² רע'יך אי אפשר בשום פנים לחיב' שחיט כשפירוש' מה, דשחי' צווי' חלב בהעלם אחר הם כדרופקא' ⁵³ השחט. ר' שע' היו אומרים רסוגינו

431 קזרה הדות אורה והכא. כה בכתישׁו
 (בפטחות חיקת וו'). וכן הצד בפיטס וכיפת בדקיטס.

432 נהיך תמי' מל', עזישׁ מה שתרצין.

433 לנוטי: אלטן בשלא טנק לסתמה אקטרין.

434 רבו לעיל בעיא דירה וראי גודס: מכל דשלאל
 טנק לסתמה פקנין. (וגרי עפקון כי אם בכירם וכיריך
 וודשטי' בדקיטס וכיה בטשס'), ופסכל כאן בשעה שתהן,
 הרחמה והא גי' לטנק לסתמה. (וגרי בדרכו רבע להלן
 דה חין).

435 צ'ל ואפטנין, טנקות דודו נסן.

436 צ'ר, א' צ'ל דפיישׁ.

437 צ'ר, א' צ'ל דפיישׁ.

438 מלה השחרר כאן: והכה אטירין וודען.
 את כללן מירשׁוֹן, צ'ר, א' צ'ל דפיישׁ. בה אלטן

ר' ליטוליאן⁴⁶⁴ שמעה שהוא מפרש בספק לוסחה והם הינו וsoftmax של טבילה, שחייב להמחין עד שתתכלול רפקנה, דעתך לשון ומין ומינר הווא, והפי הוה בלשון וsoftmax מרגל כלשון חזיל⁴⁶⁵.

תיל[ש] עם מה שכתבתי לעיל הענין מתוון יפה. סטמן לווסת האמור בשפטען דעלען⁴⁶⁶ אינע עונה, וזה מהיכא חיה. ועוד דשגנה חייה דעלען היינו משום יכוני לבעול כראיתא לעיל, ומשום עונה שלימה ליכא למימר האי לישנא, שכלא אdot יכל לבטל, ואס אא אזהה קחdem לכן אונס הווא. אלא זדא סטמן לווסת השהורה תורה היינו סטמן ממש בגן חיזי שעה וביצא ס, ועונה האמורה ברבי ר' יעשה מדרבנן האיעש גדר וסיג, דהא קיל⁴⁶⁷ וsoftmax דרבנן לא דאווייחא, והאן החמייה חורה לאסור עונה שלימה קודם لكن, אלא זדא נדארן. והשא הוינו דשארו לה לעונה זו משום פקידת אשתו ומשליך תננו לך, כי הס אמרו ווים אמרו, דכלה מדרבן. וזה שיטת רבינו הגadol הרמב"ן זיל⁴⁶⁸.

וזה רגען על העלם דטמא האא חיב ואיתו חיב על העלם מקודש. כתבו בתוס⁴⁶⁹ בשם ר' זיל ודוקא קרben עליה וירוד איננו חיב, אבל חיב הוא חטא קבואה כלב ובר שעוזנו כות, שהוקשה לה השורה בטלה לעז' כדאיתא החט בכרחות⁴⁷⁰, ודונפק מכלא נפק ולא נפק לא נפק, ואית זה בא בפ"ק⁴⁷¹ אמרין ועל שאן בה דיעעה בחילה שעיר החיצן טכפר, והחט ייכא חטא קבואה, שאן השער מכפר על מידי דבר קרבן כדכתיבנא החט⁴⁷². ייל דהחת גירות הכתוב שלא יהא חמור אין בה דיעעה דונפק לא מיתורא דבמה חוויה, וכודאיין החט⁴⁷³ אקרוא אני חיה, בהמה להמה גנטהה, דעז' שניהם אנו לומדים ג"ש מבמה בהמה⁴⁷⁴, וכין שנתהדר בה נבלת בהמה ונבלת היה כלל, ופטור נמי קריין לייה לעיל בפרק⁴⁷⁵.

479 ב"כ רבנו שם בשם ר'ים, וסביר צ"ז; ופי' בכך הוא ברקמן: אשות טה, חלב אלכ. ולפעין הסדר: חלב אלכ, שבת חיל, אשות טה. 480 י"ז נפש אשד תנע"ז. א. 470 ליט' בעת זעיר מ"ס פ"ץ מסטרוי באה' היבב עיר קון אוריה ליבסתה ספ. 471 ליקן ים, א ר'יה הר (השל). 472 ג' ב. א. 473 ג' לעיל ב. א. 474 ז' ב. וכלייך וחוץ חוץ הכלל. 475 ג' כרךמן. 476 ג' ציל בפ"ג. כ. ב. 477 ג' לעיל ס. 483 לעיל ס. 483* בכיסיא ספקן הרובין.

ריש⁴⁸⁴ סבר דההיא דברי ר' ישמעאל היכא זיליכא היא הנכונה המעניינה בעיקור הגוטאות. אדרבא הר'⁴⁸⁵ הנעלם מקדש בדיו ופטור. נקט מדכתייכ⁴⁸⁶ געלם ממן והוא טמא⁴⁸⁷.

[יט, א] פרט לתהעסק. פ"ר רש"י זיל בגין שהא אשטע ואחותו במטה ונתכוון לאשתחו ונסמטה אשטע וכוא על אהוחה, לגביה שבת נזון שנטכוון להגביה⁴⁸⁸ את התולש וחומר את הטהורה. והא זדא⁴⁸⁹ דאיתומיטיה למחרן זיל בתווויהו סוגיא דרכיות פ"ר ספק אקל⁴⁹⁰ וכן סוגיא דפרק הרמב"ן זיל⁴⁹¹ דזוקא נקט שץ נבלת נבלת דוכוותיו שחלוקן בשמותהן ושינוייה, אבל בין נבלת בהמה היה או בין שץ ושץ ליבא קפדייא אף ל' אליעזר. מה נפש אשתו נהה⁴⁹² ומר. פארן למינקט כל הני, למינקט כל מני אישורי בירחות, איטו באיה ואיסוד אכילה ואיסור מלאה.

מכדי כתיב אקל⁴⁹³ גוף (כ) [אשר] תען זיליכ דבר טמא און ומר. נראק הדריכים ולא קשאלה לה אלא מי דוכח או בנבלת שץ טמא, דאליו נבלת בהמה וחיה הא ירע' ואיצטריך לנדוד, ובכל דבר טמא הא דריש ליה בספרא⁴⁹⁴ כרכיבנא בפ"ק⁴⁹⁵, אבל בבליה שץ טמא ולא דריש כיה התם מידי, משמע לה דאייתר למקדש עד יידע אי בשץ נטמא ואי בבליה. והואו ומהדרין דר"ע אמר לך ר' אידי ואיצטריך לדילמא דכלה מדרבן. וזה שיטת רבינו הגadol הרמב"ן זיל⁴⁹⁶.

וזה רגען על העלם דטמא האא חיב ואיתו חיב על העלם מקודש. כתבו בתוס⁴⁹⁷ בשם ר' זיל ודוקא קרבן עליה וירוד איננו חיב, אבל חיב הוא חטא קבואה כלב ובר שעוזנו כות, שהוקשה לה השורה בטלה לעז' כדאיתא החט בכרחות⁴⁹⁸, ודונפק מכלא נפק ולא נפק לא נפק, ואית זה בא בפ"ק⁴⁹⁹ אמרין ועל שאן בה דיעעה בחילה שעיר החיצן טכפר, והחט ייכא חטא קבואה, שאן השער מכפר על מידי דבר קרבן כדכתיבנא החט⁵⁰⁰. ייל דהחת גירות הכתוב שלא יהא חמור אין בה דיעעה דונפק לא מיתורא דבמה חוויה, וכודאיין החט⁵⁰¹ אקרוא אני חיה, בהמה להמה גנטהה, דעז' שניהם אנו לומדים ג"ש מבמה בהמה⁵⁰², וכין שנתהדר בה נבלת בהמה ונבלת היה כלל, ופטור נמי קריין לייה לעיל בפרק⁵⁰³.

ריש⁴⁸⁴ סבר דההיא דברי ר' ישמעאל היכא זיליכא היא הנכונה המעניינה בעיקור הגוטאות. אדרבא הר'⁴⁸⁵ הנעלם מקדש בדיו ופטור. נקט מדכתייכ⁴⁸⁶ געלם ממן והוא טמא⁴⁸⁷.

אמר רב אשעיה חיקן אי מטמאה עריש ובר. מראה דאי⁴⁸⁸ דביהו מלחמת ההר' הואר' שטח ופירוש מלחמתו של הר' הואר' שטח ופירוש מה הואר' והא זדא⁴⁸⁹ דאיתומיטיה למחרן זיל בתווויהו סוגיא דרכיות פ"ר ספק אקל⁴⁹⁰ וכן סוגיא דפרק הרמב"ן זיל⁴⁹¹ דזוקא נקט שץ נבלת נבלת דוכוותיו שחלוקן בשמותהן ושינוייה, אבל בין נבלת בהמה היה או בין שץ ושץ ליבא קפדייא אף ל' אליעזר. מה נפש אשתו נהה⁴⁹² ומר. פארן למינקט כל הני, למינקט כל מני אישורי בירחות, איטו באיה ואיסוד אכילה ואיסור מלאה.

מכדי כתיב אקל⁴⁹³ גוף (כ) [אשר] תען זיליכ דבר טמא און ומר. נראק הדריכים ולא קשאלה לה אלא מי דוכח או בנבלת שץ טמא, דאליו נבלת בהמה וחיה הא ירע' ואיצטריך לנדוד, ובכל דבר טמא הא דריש ליה בספרא⁴⁹⁴ כרכיבנא בפ"ק⁴⁹⁵, אבל בבליה שץ טמא ולא דריש כיה התם מידי, משמע לה דאייתר למקדש עד יידע אי בשץ נטמא ואי בבליה. והואו ומהדרין דר"ע אמר לך ר' אידי ואיצטריך לדילמא דכלה מדרבן. וזה שיטת רבינו הגadol הרמב"ן זיל⁴⁹⁶.

וזה רגען על העלם דטמא האא חיב ואיתו חיב על העלם מקודש. כתבו בתוס⁴⁹⁷ בשם ר' זיל ודוקא קרבן עליה וירוד איננו חיב, אבל חיב הוא חטא קבואה כלב ובר שעוזנו כות, שהוקשה לה השורה בטלה לעז' כדאיתא החט בכרחות⁴⁹⁸, ודונפק מכלא נפק ולא נפק לא נפק, ואית זה בא בפ"ק⁴⁹⁹ אמרין ועל שאן בה דיעעה בחילה שעיר החיצן טכפר, והחט ייכא חטא קבואה, שאן השער מכפר על מידי דבר קרבן כדכתיבנא החט⁵⁰⁰. ייל דהחת גירות הכתוב שלא יהא חמור אין בה דיעעה דונפק לא מיתורא דבמה חוויה, וכודאיין החט⁵⁰¹ אקרוא אני חיה, בהמה להמה גנטהה, דעז' שניהם אנו לומדים ג"ש מבמה בהמה⁵⁰², וכין שנתהדר בה נבלת בהמה ונבלת היה כלל, ופטור נמי קריין לייה לעיל בפרק⁵⁰³.

ג אסור לשכн עלי מטהה של נדה אפיקו
בשעה שאינה במטה מפני הרجل פבירה נני.
וכל המרובה בהרחה גורי זה מבוטה.
ה רצוי לאשה ליחד לה בנים בימי נודה
כדי שיהו שניהם זוכרים תמיד שהוא נדה
בהיכר הבגדים,^{๘๔} בקושי התרדו שחתקשת
בימי נודה כדי שלא חתנה על בפה^{๘๕}.

רוחיצה כמו שהיא קודם רוחיצה בכרת. שאר
לך דבר שמוללה מוטמאה לטהרות, אלא טבילה
כמי מקה או במעין.³²⁰

ב. לצורך האדם להחרק אלתו בימי
טומאה לעולם עד שתספור וחסנו. שנאמר³²¹
ואלה נשא בגדת טומאה לא הקור שום קריית
בגולם.³²²

יא. מותן לאדם להחידר עם אשוחו נדה
 יב. דבריהם ^{בז' ערך}
 יג. כשתאשנה חמשת לעונת וסתה הורו מקצת
 בעלי הוראה שאינה אסורה אלא בתהטביש, אבל
 שאר פריטות לא החמידו שאין כאן אלא חשש
 של דבריהם ^{בז' ערך}

תקון תשיעי

כבר ביראנו⁴³ ש אין האשה טובלת ביום ולספירה (אללא) צד הלילה. יתר על כן גורו שאפיילו ביום זה לא חטבל בימים מפני סרך יום זי' ג' הינה שם דוחק כגון שזו לדוחה מדינה נשלוחה בלילה או שהיה מקום גודלו היה ולסתפים או מקום צורה יגור⁴⁴, טובלת ביום זה, לא הינה שם דוחק וטבלה מה שפשה עשוין⁴⁵. א. דין החזרה שתהא הטרבלת מעין עצמה סמוך לטבילה והזרקת כל גופה שמא

ו. כל מלאכות שטאשה עושה לבעלה נזה
עושה לבוליה חוץ מוגעיה המטה בפנוי. ולא
זה הוא יוזקתו מים פל' ידיין ורגלו לרחץ אותן³³⁰.
משלא חטא מזונת לו כת' ומינהתו לפניו על
השלוחן כדרכת. אבל אם היה מניחתו על
השולחן ביד שמאל. או שתנתנו על הכסא שלפני
השולחן או על הרכר שישוב כיון שננה מחדך
המשמשין מותר. טורו יש להן היכך
להרחצת³³¹.

גונה בטעמאותיה. 335 שבח שר ב וכוקים אמרו שלא תחול לא החתקס וכור עז צמא ר"ע ולימד איך אתה מגנה על בפללה. ועי סור שם ושו"ע סוף ט' עיר בברורין – על הוכחה עצמה בימי ותה רוח חח' שבב נזהה המאה וכל הפקשפת אין יותר וזה. 336 למפללה באתום א. 337 ט' וב אורה ישראל שיטשו בונצנץ מפומ לוזטן ובכה אמר רבי עוזה. ועי' מאב"ס פיד' חז"ב ובגד"ה טה וניגים ווועה. ה' הביאו לשון דבון ושכנן פasset החרה. וכן בסוד סר קפוד ושו"ע סוף ב. 338 סנהדרין לו א. 339 תחביבות ד' א. ועי' יבמוץ לו ב. 340 לעמלה פרק ז' א. 341 ט' סוב' ומי שפער שזרון להקווין או מכני צינטה. 343 יהיינו ווקא ביום ג' ועי' חמימות א' מלחה ברונע ג'.

הסדר הז' (ל'). 320 עיר שכית כד ב. גזע עה
 ויקרא ז' יט. 321 שנת זג ב', ודמויות איסודין
 פ"א היח' סור כר קוגן. 322 שבח סל יצמ"ש
 בתוכם מסדרת רבעים טם. 323 אורה פיב ואל
 אש' בוזו טמאות לא תקרב וכל יתקבנה ותשתקן
 בפ' רערע עמהם דברים בטלם, ובבבאים פיכא והלכה ה'
 שבון יון הא בבדנו וכוכ. 324 שבח שבת
 325 שבון יון הא בבדנו וכוכ. 326 שבת הובג
 לא ואילן חוב וכוכ, זרבובים פ"א הויין.
 בפ' רערע ומב' טם. 328 וודריין כ. א. שווי' פ"ע ז.
 329 בחובות ס. ב. וחוש' ט. ז. ז' חיט' שבת סט.
 330 חמימות ס. א. 331 הובג בחוחוב' יטר מוכ' ז.
 קאנ. 332 פ' בחובות ס. וואטנסון בשם שען ז.
 333 עיר שבת שמ', והובג בחח' פ"ז אוות ז.
 334 רעם גבריגוט זר א. וזריגוט זר א. אוות ז.

בדם הבא מימי טוהר יבואו לומר של כל شأنו מסתמ אין אותו לידה יש לה ימי טוהר. וכן יבואו לפניות בספרות ויבתן ולומר שם שאין דם זה מסמא וסתור בספרירה כך היה עולה והורי הדבריות כי אם החמיירו בנות ישראל עד עצמן תשאילו רוחאות דם טפה בחזרזל יושבון ז' נקדים ולא רצוי להוציא עצמן כתקנת ז' שchap ז' וווען צדי להוציא שתהא ספירתה כלז' שהה כל יומיתן ולא יבא לידי טעות כל שכן שייאו להן לחוש שלא תגע האשה שופעת ומשמעת, לפיכך כל הרואה דם טפה בחזרל אפללו בתריך יבי טהור חשב ז' נקדים אבלו ואתה קורם שחלה והרי זה בכלל חומר שהחמיירו בנות ישראל על פצמן, אעפ"י שמקצת מקומות נהגין קולא בימי טורה, כבר הסכימו האוניגים ועשׂו סמכה החמיירו על כל מי שעשה כן, אלא הרי האשה שרואה בימי טוהר שלה כבוי שהיא בשאר הימים טרואה בהן ז' גז' פולין לה לפשיטת הוותה, שלמו ימי זכויות או נקבותה עד שישפיך גוף הנפל ויתיה צו. אי אפשר שיפחה רחס לוולד שלא דם שייזוב ממנה קודם שיתוא הליד כלוד ז' ואפילו המפלת בתוך מ' איא' שלא דם שובי' לא, לפיכך כל היולדת בזמנ' הזה צרכבה ז' ימים נקיים לאיזה ראייה, שהרי כל הרואה דם טפה בחזרל כובוה בזלה היא נידמת ז' ואם היה הولد מפלא משום לידיה והרי האם עכשו כיוולדת בוגר, והובאה שילודה קודם ספירתה זובתת צרכיה ז' ימים נקיים דין תורה ומונגה ז' או שבועיים ואחר' מונה ז' נקבות ימי טוהר ושבולת וטהורה ז' ס' מנצח אמר שלל היולדת וכבר עכשו ישבות ז' לילדיה וו נקיים לובן, והיולדת נקבה ישבות לילדיה שבועיים ולובנה ז' נקיים ז' גז' גז' ימי לידה שהן ז' שבועיים אם לא ראתה בחן פולין לה לפשיטת הוותה, שלמו ימי

תק שמיינר

שזהו בא מם המקור¹³. י. הראה שהתחלת לספור בזמנו הוה וילדה ה¹⁴ סוחרת כל המניין, וכן يولדה נקבה בזמנו הוה שפערת ז נקדים מתוך יד וחורה וחוורה וראת צריכה ז נקדים משפטסוק¹⁵. ב. לא הפרישו גנוז יהראל מדם נזהה לדם לזרה אפלו בחוץ ימי טוהר, שיש לווש לעלהלן גודל ולפטאות טהורי דוב האביבות אונ מטמאין אוון לפי עזין בקיימות כובברה והרבבה מהו שיטשכות מספק לתבר ולנקבה ולננה מדין תלמיד¹⁶, ואם תרגיל את האשעה להניג סחרה

רבנן 313 ע"י ברובנו לו א' (עם קסת) ומזה שהארכו
בזה. 314 ע"ר טור שמן. 315 ע"י ל' א' 316 דעת
רבנן הביאו בסדור נושאינו קיד' ובכ"ה צד"א ה' והז' ובזהם הרשבע"א בשם רבנן. וכך' הראשוונין ע"י
כ"י ז' ויה כתן הרכבע"ן ע"פ ובמיט' כתוב ש'ן א'נו
ונוגדים ומוטאים ברכינו, ועי' ומי' וא' וס' קיד' סק"א.
317 ע' ומכותה עד א' 318 ויקרא טו' יה' ועי' תומ'
יזמא ע"ה א' ויה' מכחן ואונדר' הזהות יוא' א' שדרשת
ע' מ' מן התגוננות, ועי' הח' קיד' ס' מה פל"פ ס' עז'ו
ומה של רשות שער המים לוסב"א, וזה ה' ר' ס' פון
מצדוע ה' ריב. 319 לשון המתבאים א'יך' פ' פ' ה' ג' ו
והקמת מס' פ' מ' ג' ו' ה' י' וזה מ' ג' ו' ה' ג' ו' ה' ג' ו' ה' ג' ו' ה' ג'

תרומת חדש

שאלה רג'ב וה'ג נס דירוג נסיך :
 האס מכייה חולס ווילס גנאל ניגט כה כי
 למכילה ננון לckermiss ולפטלינגס ולסומונס צרי
 לא לזרר :

שְׁאֵלָה רַגְג בכהן כנים נטולות וסימטה טבולת נטונה כחופה
וכמס לילות מה'ג' ומכל מקום לה געל לחיקת
עד טמאלס ופליטס נידס מהסוייסן שוד לאחיהיד נלי שומר חילג'ן
לה געלן:

תְּשׁוֹבָה יהא ר' לוי נסמייך בדרכך דבגורה לאם טהרה פלנזהה דרבוגה חד מון בן כנגוליס הווים טהרה פטנט סטיל וגה בעל עדין כרמץ מען יונגן דמלוחה נסמהה לא טהר טהר גלען סטיל בעל בעל טהר וזה פרבוגה חד מון כהאי ואלמר דמס טפלה מל כספל דבלון נטל למאן נסמייך סייעו וווקה כויכל דלען כוום חיון לכענול חמיח'ת סחומס סייעין דילען מקרע עליו זיוו חבל נציגון דילען דמיהין לדלען מקרע ניס יאריכ נלהב וז אטיפיטו נסמעת חמופס וגה נט עליו מעונס וגלאויס כויכס לא גלען הייחזקיאן לייחוד דיזס דולדען גלען יעבורי לדלען מקרע זיגויס. וכיס נלהב גלען הייחזקיאן ספעד לסנגלן או מסכל דטאל סטמווער מואר להטמאה לדמיהין טוילס טוילס ג' פערומים וגה ננח גראען דחויאו גנוו קראען זיליס גלען דטולחט פ' כיינד סטREL גאנט מ"מ כי חיקן דמי יאריכ דיזיינון ליט בענעם דטולחט זילם רמראין דטאהל זימניין כויה זינה זיגויס וכוייס לו גלענור חזז לאיכ זיגויס ס"ג גנד' גראען לאס לדזגן דטסטעס ערס טפלה לאס זיגויס פערום בזאקס טנעל גה פער משענש כיעל דמיהין דטאל גלען דטולחט לא מתקין לאס יאריכ דיזיינון ליט בעט זיגאיליד עס הטענו טנעל טוילס בכור ומ"ט סטסמייר חע"ב. סאלאטלאט'ליד מאנקי:

דיני טבילה

שאלה רנד נסרכת מילויים ומקומות בסוגים שונים נטנו
נכרכו כל סטס ולין מומיס נירס ולמס גל
ניהם לדכיינו גטס נחלום לפקון וחמיינן לונגיון גונפין. על
זוחלון ומ'כ גל עלה נטה פטילחה וכורו סויל עזין בכליה :
תשובה יי'ה ומן כוון קיס לו להם נדבג גנוגויס קמלו
ונתמלע פגילה לאו למומרה זו קמלי קראמ"ס נטע
כ"ג

כיב

נורע ביהודה

יורה דעת שאלת נה

מהדרורא קמא

שכאותו מן כתורה ומי נומר ודמי שוכן מן כתולה והלעפ"כ וקמום לרנן. ותו מיל מי נמי ה' צנאנגן קמו חנניש ווותנוראיטס מס וקמום דלאוינימל לו לרנן ליין טעם פלוגומתס דלמ"ל וקמום לרנן לו מן כתורה אל למליין חזקה זולח צומנו צי ועיקר חזקה זו מא"י לדלי' רק מדרנן לי' גס לדלי' חזקה וו פיה כל קמוקה אצט"ם וחזקה מן כתולה פיה כההמליין זמ"ק דחולין הילל נוגד חזקה וו פיה חזקם הילטה שנוקמת טירלה שעונדים (א) ולך מן כתורה הוקמן חזקה לאי חזקה וזו טעם המ"ל וקמום לרנן.

והנה כנור נודע הוקיימחה דרכנו גמתקה גיטין דף כ"ט →
פ"ג נשלם מה נג' חיקין ולשם ימות חייכין
ופי רצוי לטמה מה קוח נגד החקקה אבל צהוב ימות
נג' מלעין החקקה נאכין. ופיווט סדרלייס לדלאס יט' לו
חוותם חיש כמו ט"ז' חי עד עתה עדין מי קוח אבל אין
לחדס חוקת צלח ימות ספרי ודלאי ימות (ב) פועל שמא
ולך הכל טעה חייכין סרגנט וא ימות וכחץ כבר
עדרה הטענה זו נג' חייכין צהוב נגד מה. וזה פשוט.
ומעתה גם גני חסה לכל טטה יט' לה מוקת נסירה
שלרי עכיזו סיל טסוווס ונג' חייכין צהוב נגד נתמלה
כטומלה נדה טוה נגד החקקה אבל אין להזאה החקקה
זהו מරלה נדה להר טעה שלין כזה חוקה שארי
געפס לחמת עמידה לרשות נדה שארי נג' מהיא טווכיה
לעוולס ולך חיימל נמייחס לכל טעה צהוב מרלה. ולך
וקמות נעין נלקור נטמאס סמן לומחה כו' נל"ע מן
סתורה לפי סטומלין חוקה הורח צומנו יכו' וליכן
למייר העמד נגד חוקה זו חוקת טאלט טטה שארי
זו לחיכין צהוב מרלה נג' מלעין עליין חוקם טשרה
ואלו ממש כמו צהוב ימות וו"כ ליכן חוקה בסוגה
לחוקם הולח צומנו נג' ולך מסכות מון הסורה וקריח
דושגולטס מה צי' יטאלט דרטה גמורה וו'יל' אבל חס'
כנור עצל וסמה למייר וקחות דלווריית להטמלה
לטבדר נומר שרלה צפעם חוקם נגד זה יט' חוק
טשרה חוקמל נוה. *) לנך קנרי כמה מנאי ופמקין כן

הגדל סוח פודמי היי מפצ'ר נ'גראטו ל'ק"ס. ולענ"ד אין זכרן
לאכזיה לר'ה ממקומם מהר וכלי סדר ער מפוכות צד'ג נ"ט
ע"ג דמדלטמר ל"ק חזקם למשיס מן החקה חפילו ק"ס
ויזקמת ג"כ מעתה. וועל וב כמ"ג מעלהמו של'ו נטהויש
לארכן כ"ע טועה בדרכ' מכסה לנין פירט שטחנמו ק"ל
בגמ'ת מון הילול ולפניהם היי הילריין חוקמו מן המקור
הילול הס כו' נמנ'ה נפרודו וונתקפק לנו מוקט
מיהימתו הס סוח מון הילול ולפניהם היי מן הילול ונלחוץ
היולי זהה נ' מתחזון כודחיי נומר חוקמו מן המקור. וצוג
הקדשה מעלהמו נמנ'ה על עד סנו מהיינין קילין מליל
צגס נמנ'ה וויל ידיעין היי מון הילול ולפניהם היי לחוץ ג"כ
הילריין חוקמו מן התקון. וע"ז פירט מעלהמו כיוון דארן
ממנ'ין היי קמוך נומך דילע"כ הוועס כו' לדלטמרען
זממסכם איזועות ד'ג י"ח ע"ט נ' לנין הילריין שטזקתו מן
המקור נ' פ' ס' רזקה מפ'יט נומוקה זו.

והנה דבריו נוברים נט"ד וסתום לחו"ם ה' נט' נט'
וקמota דרכן לך נגרף הקט לח"ג נצפינו
מעלה ועיקרו מדרכן. ולין זה לדומה כמה למתכין
צנעה מהנה ולהה חמלין חנות סול סיינו
גמכת דרכן מ"מ כיוון שעל"פ מועל עלי
שלפי וקמota דרכן פירע טוג ליינו חוק נצתך עמה
מדרכן לפירע פימנה טוג ליינו חוק נצתך עמה
וממילג חייכ מהנה על צגמו צחים נס בטמה
ודליך נט' צוה שלנו מופקיס הס קיל טמה נט' כי
טמה דם עליה סול וליין נימל דצצטם ועם מוקמו נט'
המקור ונילג וקמota דרכן ולמייר למןינין לח"י
כמ"ד וקמota לח"י קא' סדר גלמיר למלמיר לחוקמי
מאתנו טאי' סמס מנטה דלא' נגচת. וגאלע"ד צוה
על פי מה טמידתי נט' נפלג דלנו'ויה לנץ דקניעי
וקמota דרכן קמה כנדס כמושה ה'ו'לה דז'רלטס וגוי'
ליילין מינ' ה'ו'לה נט' יטלה' טילט'ו עונה פמן
לומדן ושר עיקר סומט דרכן וליין קוטירה כתולה עלי.
וperlע"ד נט' מט' לנט' לומר צה' סט' מט' מט' ונק' כמצע
בר' ז' וכרכני' טוד' נט' סי' קפ"ד. סט' מט' סט'
זיכר' ז' ק"ב כמצע סט' מט' נט' מט' לח"י מט' ונק'
שעתם לטון קרמץ' סט' מט' מט' גלכח י"ע מט' מט'

הערות הנאוניים

השואל ספרו בית מאיר וראייתי בקונטראס אחרון עלות הבית שחייב בדבריו הניל לסתור דבריו המחבר. (הגבר' פ)

(ב) ניב א"צ לוח. אלא הטעם דחוקה איינו בירור רק שכנו חוק התורה להעמיד על תזקה דעתיקרא. וויא אלא לעניין ספק שהוא לפניו שכיו' שלא נודע לנו שיצא מחזקת דעתיקרא משairין (הגב' פ)

(א) יושם וושם גברל לרברבו רבינו אחא תלמיישו גורבות לא צדוקיאנו

(ג) זוויב וטעד גוזל מדברי רכיזו מהא דלענין טהרות לא מטמאין

טימן נה (א) ניב לא מחורר כיון דכך הטבע שייבוא האורה בזמנו
ובחזקת שטראה אין מקום לילך בת רוחקה
דמייקרא שהוחזקה בטירה שגורע יותר מחזקה העשויה
להשתנות. יעוץ תשובת הרץ סיימון סי' דכאן איכא חזקה בטבע
שטראה לומן שקבעה גי פעים נגמ לפי' המחבר היה משוכחת שם
וסת ואורייתא בגין שהיתה טמאה עד הוסטה ומובן שאין להחזיק
אשה בחזקת טירה אלא עד הגעת הוסט. שוב יצא לאור מהגאון

ח' ז

[א] ובס' מ"ד קי' קפ"ל בנוילורס מק"ר מוניקר סין פה

^{*)} אהה, ע"ע בתניינא סי' ק"ג. (וע"ע מש"כ בן המחבר לפ"ז באה"ע בתניינא סי' קל"ב אוח ב').

רשב

תוספות

פרק שישי

רי"ד

לאירוען חייב אדם לפקד את אשתו בשעה שיויצא לדרך שנאמני וידעת כי שלום אהליך ופקרת נך לא תחתמא, וכאותה שעה אשתו מתחאה לו. והא מהכא נפקא מהחטם נפקא, ולא אישך תשתקת מלמד שהאהשה משוחקת על בעלה בשעה שיויצא לדרך, ארי' לא נזכרה אלא סטוק לוסטה וכמה איר עונה, פי' אם רגילה לראות ביום חיב לפrox ממנה בלילה ואם → רגילה לראות בלילה חיב לפrox ממנה ביום, אף'יה כבישו לאירוען יפקנה. הימ לדרבר הרשות אבל לדרבר מצווה מיטרד מדרה, ואי' כי והוא בפ"ב דשכבות תיר והורותם את בני מטומאתם מכאן ארי' אהורה לבני' שיפרו מנטות' סטוק לסתה אלטמא טראוריתא רוי. ייל מדרבן הוא וקרא אסמכתא בעלמא, תרע דהא אמר' התם ארוחב'יא ארי' כל הפורש מאשתו סטוק לסתה הויל' בנימ וכרים ותו אמר' ארוחב'יא ארי' כל המתבדיל על היין במצויש רוי ליה בנימ וכרים וכי היכי דרא מדרבן הא נמי דרבנן. תיר האוחב את אשתו בנווע והטכבריה יותר מנפו והטרכיך בנוי ובנותיו בדרכך ישרה והמשיאן סטוק לפרקן עליו הבהיר אומר וירעת כי שלום אהליך וננו' [1]

תיר האוחב שכני, והטרכיך את קרובינו, והנושא את בת אחוינו פי' מפנין שהוא שפהlia יותר מכת אחוי שליל' אב, והטלהה שלע לעני בשעת רחקו, עהכיא או חקרוא והי עינה תשוע ויאמר הנני. תניא ריא אומר כל שאינו עסוק בפ"ר באלו שופך ודיס שנאמר שופך רם האדם בדמו ישפוך וכחיב ואחרם פור:

לו' ק"ל ע"ה מפנין נשא אשה וישראל עמה י' שנים ולא מותרת להנשא לאחר וראשי השני לשחות עמה י' שנים ואם הפליה מונה טעה שהפליה האיש מצויה על פור' אבל לא האשה ריב'ב אומר על שניםם הוא אומר ויברך אותם אלהים ויאמר להם ואחרם פור'. פי' אינו רשאי ליבטל אלא אוינ' ינראה או ישא אחרת, מותרת לנשא לאחר פי' וליא עקרה היא דשמא ראשון הוא דלא וכי לבנות טמנו:

תיר נשא ושחה עמה ייש ולא ילדה הימנו אינו רשאי ליבטל וויציא ויתן בחובה פי' אם אין מוצא אשה אחרת שאין מתרצחים להת לו אשה עד שנירש אותה אין א"י לפרש את שתיהן יוציא ויתן לה כתובה שטוא לא וכבה לבנות ממנה ומפני זה לא הוליד ממנה בנימ ולהלך אין האשה מפזרת בחובתה. עיפוי שאון ראי' לדרכו וכבר לדרכן מוקן עשר שנים לשכת אברם בארץ כגון למלך שאין ישיבת חוויל עולה לו מן המניין. לפיכך חלה הוא או שחלה היא או שי'ו שנייהם החובשים בביה' אין עולם להם מן המניין, פי' כל השטוא שהי' בחיל ה' חוליה אברחים בעונן חריל ובוין שששה ייש בא'י לך הנר, ולפיכך כל דבר המונע את ההרין אינו מן המניין:

לו' ס"ל ע"ג אמר ר' בריה ר"ש ב"ש משמי' הרבה ל"ש אלא בדורות הראשונים ששנותיהם מרוכבות, אבל

ספ"א ר' אומר ע"פ שיש וכו' דאוניה כהנים הוא וטפקי' ישראל לא מפקדי מ"ה תניין כהן אמר ר'יה מ"ט ר' דב' דכתיב אבל ולא ישבעו, הנו ולא יפרוצו כל ביאת שאית בה פרוצה עצלה אינה אלא בעז. ולית הל' בר'י מפני שהוא יתרה:

מןינו לא מבטל אדם מפ"ר איכ' יש לו בנים, בש"א שני זכרים וכבה'ו זוג, פי' וכבה'ו זוג וכ"ש שני זכרים והז' בירושלמי

הא ייל בנים מפ"ר מבטל ממשה לא מבטל מסיע לי לר'ג, דאר'ג א"ש עפ"י שיש לאדם כמה בנים אמור לעוד גלא אשה שנאמר לא טוב להיות האדם לבבו וננו. בש"א שני זכרים מ"ט דב' ילי' ממשה דכתיב וכני משה גרשום ואלייר וכבה'ו זוג לא ילי' ממשה משה מדעת' רנסחי עיר, פ' ב"ש גשי' ב' זכרים רוקא אבל לא זוג וב'ה בעז זוג דילף מבירתו שיע שנבראו זוג וכב'ש סבר' אין דני אפשר משאי אפשר שאם לא היה זוג לא היו מולדים אלא ילי' ממשה, וב'ה סבר' לא יכול בנים כלל ה' פורש מאשתו משום שכינה והלך אין למלוד טמנו, אלא מאכ"ע שנתישב בך, ודוי לנו בו:

לו' ס"כ ע"מ אמר ר' הי' לו בנים בניותו ונתנייר ארי' קיים פור' וריל אמר לא קיים פור', ר'י אמר קיים פור' דהא הויל, וריל אמר לא קיים דר' שנתנייר בקטן שנולד רמי, ואורה לטעמי'ו וראיתר הויל בנים בניותו ונתנייר ר'י אמר אין לו בכור לנחלה ור'יל אמר יש לו בכור לנחלה וקיל ר' ר'י ור'יל הל' בר'י:

א'ר הכל מולדים בעבר שאין לו חיים שנאמר שבו לכם עם החמור עם הרומה לחטוי. אמר ר' הי' בנים ומתו ר'יה אמר קיים פור' ור'י אמר לא קיים פור', ר'יה אמר קיים מושם דר'יא ר' אמר דר'יא אין בן דור בא עד שיכלו כל הנשות שבונף והוא הו ל' שנאמר כי רוח מלפני יעוף ונשומות אני עשית ור'י אמר לא קיים לשבת יצירה בעין והוא ליכא, מיחבי בני בנים היה לבנים, מת א' מהן או שנמצא סרים לא קיים פור' תיובתה דר'יה תיובתה. והל' בר'י:

לו' ס"כ ע"ג אמר מר בני' היה בנים סבר' אבוי למיטר בר'א לברא ובברחא לברא וכ'ש בר'א לברא אבל בר'א לברא לא, איל' רבא לשבת יצירה בעי' והא איכא. והל' בר'א. דכ"ע תרי' מחד לא ולא והוא איל' רבנן לדיש' נסיבא אותה ואוליד בני' ואיל' בני בר'א בני' ניגו, התם דח' הוא ר'קה מודח' להו דריש' אעקר ספרקי' דר'יה:

נתני' ר' לא בר'י ר'תני' ר'ש' נסא אשה בילדותו ישא אשיה בוקנותו היל' בנימ' בילדותו יהי' לו בנים בוקנותו שנאמר בבר' ור' את זרעך ולערך אל תנח ייך אר'ם הל' בר'י

7. ומ"ש אם הוא ביום פורש ממנה אותו היום כלו אפי' לא אם הופת בסופו וכ' עד ומתוך ביום שלפניו ולאחריו. נסוף פרק ה'ח'ה סוף עוכב נרכיה (פ':) הייסריקה כלמה רבתי יכודה דמג'ה כי וכן דמי כל בטוקונים וולףוקן מה אגמלה כהוז נל טס חור ולוע (פ' קו' צ'ם פורט הדר מלפקו קמעך נומחה כ"ד צפומ' הט גנילא לר'ות צוס פוגע ממן נס כל ממנה עונגה אחת (כ:) אם מומו קיוס וכילגא צלפיין וכן נליפיך ז' אותו היום כלו אפי' לא עד כלן (ו') ולין טעם ווילס לדנרטיס בלילה שלאחריו וכן אם קלו פארה תגמלה מפורך מדני בטוקונים ו'ל' וכגד כתת ה'תגור (ט' מלה' צ'ה) על דמי חור ולוע חומתנו ימירה טיה: בתבו הנגות מיימויים פרק ד' (ה' ט') נסס תלמידך ז' וכמה עונגה יוס חור נילגה צומי יוקן והסרי חורי יוס וחזי נילגה צווע חמוץ ונענת ע' כ' וגראטה ענטמו מזוס דמתגעט ליה דקערער עונגה קוי ז' צפומ' מאנצעום טסס כ"ד צ'וס ונילגה ומא'ם גראטה לי צלון למוט נלק מלה' בטוקונים נל ה'כיניר'ו חן ונס ליטען דגמלה מצען למ' קפיד גלע נל יוס חור פל נילגה נל פל האקעום ולע' ה'כיניר'ו שטע בפרק ה'ח'ה ה'ל' מאס פלונמל רבתי יומי דוחיון החס (ג):

ללה צומי ים וטהר ומי יוס ואלי ללה צומי ממו ונעם עין סס (ך' קה"ע) ובלי נקען:

דרכי משה

(ג) כתוב בהגחות מימינותו פרק ח' דהלהכות איסור ביבאה (אות א') אשה שאן לה וסת קבוע אם היה אשה ט' שמניה וסתה לאחר או להקדרים כ' או ג' ימים יפושט ממנה בזמן הגעת הוסת ב' או ג' ימים קורם או אחריו עכ'יל:

ונדר זה נמי בחורש חמוץ אם הוא בזום אין צדיק לפרט ממנה אותו היות כלולו, והיה נראה לפושט כן משוער דבתקופת טבח הליליה להה מסוף היום מן חללה היום מכל אחד חי' החוטפות מה שהלילה ארוך ממשים עשרה שניות, וכן בתקופת חמוץ היום להה מן הליליה משתי הקצוות וליליה ומה שבחצב חי' היום וחצי היום שעה וחמשה רצמן העונה שלה היום חחטחו הוא גם כן שעתם עשרה שעה ולא פוקו שתחתרם שעונה שלה היום החליליה כמו שהיא היהודים מינימות טובלת פרוש זה, **בן ראה סדרברא ליה רוחול נקטו ומן קכו'ו ואמרו שבחקופת טבח והמו ייחחיל היום מחציו ואילך ברין** חחטתו היום בחקופת ניסן וחשי'ו לכל רדי'ו שאם תראה בחצ'י היום מהצ'י חחטפה מהו מורתה לשמש לפני חי' היום וצרכ'ה לפושט מהצ'י היום עד בחצ'י הליליה שיחיו' היינו שתחט' עשרה שעות זו שאריים הוא אריך או קצר בידין אם ראהה בחחטלה היום בחקופת תשרי ומורתה לשמש קורם היום ואמ' ניטראה בחקופת חמוץ כי' שעת אחר חי' היום אווי גם גם כן מחשבת העונה מהצ'י היום עד בחצ'י הליליה בגין אם חראה קורם חי' הליליה מורתה לשמש מיד אחר חי' הליליה וצרכ'ה לפושט מהצ'י היום. ונתקטו חוויל שיעור חי' היומי והליליה משומן שכן שייעורין מגנבלים שהכל יוזען אימת הוא חי' היום וגם חי' הליליה יודען העולם על ידי קריית המרגנגול וק'ל: **ויעין לעיל בטור אורות חיים בסיטמן (רמ'א) (פרישה אה' י) מה שכחתי ליישב הא אמרין (נדה לא') אין Ashe מתעכברת אלא סמוך לסתה או סמוך לטבלתה ועוד נראה לי מה שאמרו אין Ashe מתעכברת אלא סמוך לסתה לאו דוקא סמוך אלא לאפוקי אם לא ראתה מעולם או שלא ראתה זה ימיט ריכים כגן מנתק:**

[ב] אם הדוא ביום פורש (טמננו) [טמננה] אותו הרום בוגר, וכותבו
הגהות מימוניות בשם אביסף וכמה עוגה יום או לילה בזומי נין ותשרי
וחצי יום וחציו לילא בזומי תחמו וטבח עכ"ל וביחי יוסף היביאו וכותב עליה
וז לשונו נוארה שטעמו מושם רמשמע לעיה דרישו רעיה השמי עשרה
שעות מהשעות שהן כד' ביטים ובכלייה ומכל מקום נוארה לי שאין לחוש
לכך מאחר שהופטקים לא הוכירוהו וגם לישגנא הדוגמא ממשען שלא קפיד
אללא על הרים או על הלילה לא על השעות ולא הוציאו שעות בפרק האשפה
אללא משום פלונגמא דרבבי יוסי ואתא התם עד כאן לשון בתי יוסי, ור' ל'
שללא קייל' מהגאות מימוניות שטמץ' לעוגה שחים עמרות ממש
וממילא בתקופה טבת שהרים קער רק שמונה שעות גמרות לא סגי השמונה
שעות יומיים אם וסחה ביטם עד חצי הלילה דהוא לעלם שחים עשרה שעות,
כשועור שיש מחצ'י היום עד חצי הלילה דהוא לעלם שחים עשרה שעות,
אללא סגי בפרט יום ולחרו ומהשכין המשמונה שעות לשחים עשרה שעות
ומינויו וזה קולא והוא הדין אם וסחה בלילה בתקופה טבת שללילה היא
שש עשרה שעות הוא חומרא שאו צרכה לפרש כל הלילה ומהשכין אונן
לשחים עשרה שעות ומינויו גור דלא חלקו חז'יל' ולא הוציאו שעות בעונת
הפרישה אלא יום ולילא הן שיהיה אורך הן שיהיה קצר: ו└רעדת הגהות
מיימוניות הנ'יל שטמץ' שחים עשרה שעות מגורות היה נוארה לי לומר דאם
וסחה ביום בתקופה טבת שהרים אינו אורך אלא תשע שעות כשבאה לחוש
פעם שניית איננה חוששת בחלה היום אלא צרכה לפרש שעה ומחייב קודם
היום עד שעה ומחייבת בחלה הלילה ואם וסחה בלילה כשבאה לחוש פעם
שניהם עוגת הלילה אינה צרכה לפROSS מחלח הלילה אלא משעה ומחייב
בלילה עד שעה ומחייב לפניו עמוד החדר שהוא שחים פשרה שעות ועל

חדש הגדות

קקד [ה] **מיין נס"ן ה"ק ו' סהמלוין לישכ דנמי הילוד ורומ:**

daghotot voharot

התקוממות) ושיטת האכיאם שניות מפי הרabiיה יצאו, והזוא סמך לדברי החותם (תש"ז)
קעט ובחידושים על השלחן עורך סי' זה) שכתב שhomora האור דודע הוא
משום גדור וציג ליקיט פרישת עונגה על פי שיטת האכיאם. ובראביה לא
נזכר מה כלט. אלא שני הדברים מובאים כבר בראכ"ן סי' שית שהוא
נקנו של הרabiיה כמוoba בשוי' מהרוי' מיצן שם, ועיין באבן שלמה כל הרabiין:
[...] יש להזכיר דבר נזכר ברכינו חנאל (שבועות י"ח: בגליון) ודוביון בקייזר
הרבנן רשא"ב במשמעות הביא (ש"ב" כ"ג) וחבירו שיו' (ורה נר, ד"ה חאי), וזה לשון ר' ר' ח'
כמו ימת או ליל' ואספינא לעולם י"ב שעיה זהה השמועה בפרק חנוקה (סה):
ובכלל, ועיין ב' ח' סוף סי': טן בתרומות מילויות הגויאן הוא שמשנה
סתמה או להקריט ב', או ג' יטם כי מפי מה שריגלה לשוניו פירוש בזמנ
הנוגע משה השם או נ"י (וליחא שם תיבוכין יקורת או אהורי), וככלה
של הרבי משה השם השם וסן אין או אהורי). וכפין זו הנוסח גם בדורותה
המספק'ה בהגיה עין שם, בכבר העדר על שינוי זה כדברי חמורות על הרואה
ר' פ"ט ונדרה (אות כפ). ועיין בסדרי תורה סקיד דראיכא נפק'ם בין שתי
הגירסאות צי"ש:

ה' בלאומר וכמו גוביין נסך עי"ש בגמ', וכן דשם מירור לענין תליה ברם בחולות מ"מ העכיפ מוכח לדשן עונה חטם שווה בכל מקום וערו מודען בגמ' הי' אימא בגין נדה חי' יומ' וכו' ולא נקט הי' אימא בגין חיונקה מוכח דאנכ אודחאת אתי לאוריין גם לענין פרישת עונה בגין נדה. שוו'ת הב' החדרשות סי' לט עי"ש באזון. ועיין ט"ז סק'יב: ז') האוד רוזע כתוב כן בשם הראכיביה זיל' ומורו אבי העור אמר לי שריגלים לפרט סמוך לסתמה כיד שעות ונו עכל'. ולפנינו בראכיביה (מסכת נהר' סי' קפנ') ליהא, דרכבה העתק שם קטע שלם דרבבי רשבים ובין הדרבון ושרבכט צרך פרושו רק עונה שרואה בו, הראכיביה בז', ובענין כבשורה מהראשים ח'ג' סי' רנה וח'יז' סי' או שהוכחים מלשון "שריגלים למפורש" שאף לדוחו אין זה אלא חומרם מאוחרת ולא מודיע רגמרא, ואולי כלל לא העתיקו הראכיביה בהיג'ון, ועיין בהערה היבאה בסוף התחריטים, (מיורו בראשונים אחתרום משמע שנותו פמייקר הרין, עין במחורי'ל החל' נדה, בראכיבן סי' שיח, ובחוסתות ר'יד' ובחיישרי רבינו אכרהם מן ההדר ביכימות סב': ז') ה'וא הראכיביה. התשובה מהרשי מינץ סימן י. ולפי זה חומרת האור וועז (שכתבו בשם הראכיביה כטמאה בהערה

יורה רעה קפד הלכות נדה

בית יוסף

ד' (ט"ז) מתי נמס הרכבת'ן (ט"ז ק"ג) לדברי הרכבת'ן וכן למתת סס הגאות
מייניות (טואת ט' ח' ל' כמג הרכבת'ן הוועו [ט' מקרת טליתה קרכוה גלאַי]
לעטת האָלטער פリストם גל' פאמירטו נעליאָ צוֹלְן בּוֹן אַלְאָ נְצָבָן זֶל דְּנִיאָס לה'ז
וּזְנִיאָס הַרְכָּבָן' (ט' פ' וכן פְּאַטְּפָה נְבָרֵךְ מְלָכָתוֹן נְכָבָד' ל' וְכָרוֹתָה

בשאדר קרייבות דברים:
 פקוד אשתו אפיילו סמור
 דראפיילו בחשמייש חייב
 שאסור לפקרדה בחשמייש
 בדבורי ריצוי ולא חיישין
 (מ) הבא מן הדרך וכן

לחלו חמניות ממך הוא צרי וטוד צחנתן אין כעס לריכ"ד וכרי העיד לריכ"ה
 על הכר"ם צכל קריינס מומלה סון תמחניות וכן מטול דרבינו נספער געלי
 הנגנש וועד צנס בסס לרידז"ן כהניין והאי העיד עלייו הרכז קמניג ערוזה
 טפוגה חליג נמאסיך מנטמא דכל מידי

לעומת נסנו ליטיגי פראומט קאנזון;

ו' היוצא לדרך צדוק לפקד את אשתו אטילו פטוך לוטה.
פרק ה' ב' על נימונו (ימום כב) ופרק ע' סדר (צירוף ק:) מ'. והרמ"ס
הנמצא דן וזה וכבר כתוב להלן המגיד פרלק ד' (אי"ז) פאום מהה פלו' וטל
כמג'ן וגס קו' הקמפניו: וט' ש' שיש אומרים דאטילו בתשפייש
חויב לפקדת. כן דעת לרענן' נמלות ה' (לודין וטלר סס) וכמג'ן דעת
רכ"ס (ימום כב: ד"ה וכ"ה) וכלהונ' (נעה"ג עס' כב' כ' וכו') וכמג'ן א' קן
נוולה לו פיקר וכ' דבינו יロחת (כ"י ייח פ"ה ד' כי פ"ג) וכמג'ן גראלונ' ז'
גנפר נעלני הנפש מהו טפחה ומפטום דלגןן (נדה ח'). וגמוקום מילוה לנו גור;
ו' מ' ש' בשם רבינו תם. כן מפטם בטמאפו (ימום כב: ד'ה ח'ין וכלהונ' ס'
דלאני סמ' ג' (טולון קה' ח': נרלה סדרטמו להמייט הפלין האנטש פינ' לדרך
ו' פיע' להם לפקד את הפלמי נקעה סחנה יול' גדרך מקיס בגתול וויאי
ו' (ה) ולג' נמלטו גראטב'ו' ולג'נו פה מפי שלון' ו' עיין נלבנות נס' (ו):
זה אטור י'בו'א עלייה עד שישאלגה ובו'. נפלק כל ר' (ט'). מן
ה' טולנא' ונגמלה' (טט) לתה לו' נמיית הצעדים מן נדליך פלקה' דטמרק קמונע
דלא' רעל' נספָה ג' קמ' ל' מהר דיש נקוט' ואות' צפ' ומולגה' במק' יוי'
ו' נעלם בדיקה סוליל' וקמס' נטס' מזין' לסק' פוגה' מהר רב' כו' ג' ג' ג' ג'
מהל' ופירות לרענן' ג' גמולת קב'ת (הירון כ' טפ' צ' ט'). קלומר' (ה'ט' פ')
ג' כלול' ולחו' רלמה' וכל' קב'ימה מוקם טומלה' כה' היה מוחוק טומלה' מד'

היש אמורים רס"ל דאף בתשMISS שורי. במנוקי יוסף פרק הבא על יבמותו (ז"ח חכ"ה ע"ב) (יט: ר'יה שיזען, ר'יה וכמה) פירש הג' דחיב ארם לפוך אה אשתו בשעה שיוציא לדרכ' וכמה עונה פירוש אם היא גנדה ותטבול (ז"ח עונה) ציריך לעכב בשביבה עונה ולא יצא לדרכ' (עינוי שם):

יא. הוויצו לדרך ציריך לפקסוד ואשתו וכו'. נפרק כמה מל' יממו (זע' פג'ז), וומ"ש יושי אונורטה דאנטלו בראשותה היור שטרדלה

טבומו לךין דליךון צמחיים לחו מלו
מדניאתס נמקוס מהו והליך לו גוינו
להן לפרט דלען צרי פילו צהילו זילע
לעס כן פקטו דצרי פירס צלאסן זילע
לדריך ווינזון חס פירס צלאסן זילע
צמאטס ואולטעריך זילע צמאטס זילע
להפַגְגָן דיזו מוקסן נטעו לליה ציינע
לדריך טפלו הcli נךן לפוקלא דכני
ריעו ווילן חייסן צמלה יטה מלוא ועוד
יש צומח דנעליאו זילע לדריך מוחר צמלה
הכל זילען לדריך חייב לפוקלא וכוכ ניכלה ממה צלטב זים יוקט:
יב ה בא טן הדרכ וכו'. נלמוני גו מינעטש סילע דלמייס גנטמל דלע
רמיהו לונספה ולען דקה הילע קפלין זומיה נמלה דרמיילו גיפטה ונדקה
נמי סוכר נטעו מליה עד ציטעלגעס הס דקהה הס גוין צאנפיה צעמ
וומחה חוויה צמאנו ולען ווקולא עד צמאדוקן וויס סאה צלאטס יוס הילו זון
לה וקמת קעטס מאי צווע צטעמ וממה ווקולא עד צמאדוקן
וכייט טעטליג דליין טלע סאה כדי אומולן לפטמל האן כלען אלען ספק נח
סעה וטמה צמלה גו רטמה ווילע גל נג דקיין ז' דסחות דרבען היה לאיה
ספק דרבען הילו הבוי מלען דרטלען דזרותם צמנונו כלען ווילע ווקולא עד
ציטעלגעס הילע הס סאה [איטשו] צומכל נטעטל פון דסחות דרבען גו מוקען
לה נחאלוי רימהה הילע ספק ווילע דלאיל גאלע ספק ספיקה דילעט גו רימהה
בסוף פרק הכה עיל יונממו (ונמהוט פז' פ' 2) וכ"ל צמפה כתורומה (פי' ק)
ומכל מוקוס כמכ במוון לנבריו וומאטמאל מוצו פלו נבללה. ודע דבזה דלעט דלעט
מיהי לדבד ברשותה הילע לדבנ' מזוה מיטרד פירום מעירע נפקידה ווונטן מון
יא'(א) ה בא טן הדרכ ובן השורה עט אשתו בעיר והגוי עט
כל אגטס נזוקם טארה נטוליאס ניכלאס מן זידין ציטאס להס נט
הני תילע סילע דליהו צמלה דרמייל גופטה ונדקה הילע הילע דלייהו צמ
טוומה ופירך רט"ז דזון יוי עונמה צלטס ווילע גליהו הילע דלייהו צמ
סע הילע צלע הניע צעת וסמה לבל לגיט עט וקמה הילע וווקה וווקה דלו
הו'(ב') צאנחן עד כד צומכל למספור ולטטן דליין דסחות דרמייל הר

(ה) וכן פסק בהגחות שעריו דורא (סימן ז) לדיבור מצוה אין צורך לפוקודה: (ז) ואזכירן למשמר דאף זה הוא דוחייב לפקרת ג' כי אינו עין להלכות נהלה דהה אף بلا יציאה בדרך שרי לרעה ובינו חם דפירוש דמייר ברכבי רצויו ואיך לא אחת לאשומועין אלא דוחייב לפוקוד אשתו וזה ג' כי שוייד להלכות נהלה מ"מ בתבונם כאנו משומם

פרק י

ללו מיחסין לנו דרכם נספה שיזהו לרך הולכה מפקוקה לו דmons בטומן האות חינן פוקוד ווועס למינע הוועיל זון יאה טוקו פליין דכני ריגז דטומן מהויס מסלאלו צבונו פליס קמ"ל: (א) הבא טן חדרך וכן הדשוויה עם אשתו ובו, כי גנט מרטוי לי כן פען קמאנס פריך כל

(1) **חוואצ'א לדרך ובכו.** בוגمراו הנוי בירוצא לדבר הרשות אככל מזוזה לא ומיטריך בעפקיודה. וווטסן המצעודה ורבינו לא כתוב זה שאנין וזה עניין להלכות נדה. כיון והוא דרכות דעתן זה דוחייב לפקסור את אשוחו דאיירין בבדורי ריעוציו להרכיבנו חמש ומומחר אפיקלו בלאו יוצא לדרך (ואם כן לא אהא לאשומעוני לא דוחייב לירקון אשוחו תחן וזה גו אונז'יז'ה להלבותו וזה ער בגו הילבויין) מREL מארון רוח ריבער שאשוחה בשׂען אונז'יז'ה להרכיבן אויגל זונטערן דרבנן זונטערן.

חידושים הנbowת

(ט) ממצאת געלי הוכחה דילוגית: (ט) צ"ץ סתויה חפילון:

הגהות והערות

באמנה כבר כתוב בספרו וישר (חידושים סי' מה) ראיין כאן גורוכטה להאריך אל החומר פקירה, שלא nimetela שיר לחיביך פקידה אלא כשותה לו חמישים מל' אירך קורא ושייר לחיביך פקידה נס כשאפשרו רך בשאר מני קיריבות, ועל דרכו זה עירך ולפושט שם דחיית היב'. וול השער והמטע מהבי' רם לרבינו חס' גוטמן בגרואה סמוך לוסטה ובמודל' שכוחה ידי חילג', ובאהם מבואר בתוס' וכסדר המשור דרי' גוט לא נזכר לא לאשטו' גורה (ולפי זה מה שחייב לפקדת היינו בודיע' דבורים בעלאן לא בקיירות מס' ונכ' הרוריה' בהשנוויו על כל' הנפש רש' שער חקון והסתה ועין התבט' בחלהם ושללה סק'!). ועין תופוח ינסים שם: [חן] דהאל סמוך לוסטה דרבנן, בר' ביאר כנותו בדברי משה האריך אות ט', רלא נמו שדה אפסרו לפרש ודר' לשאר פרישות אינן אלא דבריהם (כשיטח והרכין עמו שוחוק בוה על הרובב' בספר המצוות ליח' שנ', ע"ע בחידושי החת"ס שבוזה דף יח ע"ב ר' חננו), ולפיו יש לדון להופכים פרישת סמוך לוסטה דארהיתא (עין הערא ל') אם אפשר להתר שאר קידובות. ועין בחורתו הדרש סי' ת' ובשרה' רדב' ז' חיא סי' קמן שדי' בדרכי הגותה פימיומי, בז' הזוא בדפוס קושטא, וכבהגות מימיוני ורגלי איטה ואכין (ובזהו' פרקל' חיקט גם שם ר'אכ'ו) וכן הילר שם דעת ספר החזרה והמצוות (סמי'ו) כן. וכברא' ששלפנינו מבואר רך והיזוא לדורך החיוו לו אפיקלו שמשיש, ועין בעהרה לה: מ' בעירובין איתא רך הורשה שאשה משתוקקת לעכלה בשעה שיוציא לרוך ומוה למון כבמוה שעריך לפסקה, עין חספונות יכמיה דך ע"ב דה' חיב': מ' ב'ל'ומר להטור אליכ'א ר'וויה, אבל ריח עצמוני לא כתוב-לשון זו, ועין עערה לו:

זורה דעתה קפד הילכות נרה

טורי זהב

קפָר (א) בא עלייה שְׁלֹא בשעת וסתה. געוויל פאמווען (פאמווען
 נטומן לנטול פלאה כמו צילילה, וכ"ל צוין דאילע ערלה צוין
 יסנה, פירוט צלחינה יקננה למגמי דהסן אין האמור סטמך עטמא
 כלוחימיג גנדלאיס אין, האל אטלחינה ערלה כל צוינעל גאנציג להט קיין
 טהורה לח' ניגו, כן מאבו סטמוקפומ
 גנדלא דז' יי'ע רע'ה דיא (ב):
 (ב) עונגה אחת. האט האטיקיגען
 גאנציג נפראק גאלטא בעקסו זונגה
 פאג. (ג). ואכ"ז זונפה ע"ד זונפה ע"ס להט
 פאלען כטילע גאנציג חורו זווען זונפה
 פאנץ אט מיט, אין דסקטה האט גאנטלע
 לרחות צויס פורטס ממינה כל סיוט
 וכיליאן צלפניאן, וכטב געלו' דז' זונפה
 צוון נטומס גווע ניגלע כמו צאנטנו
 גטווע וכטפוקסיז דהוין היוקט האל גאנציג
 ביום גולד וטנו עבקטם גאנז'ע גאלען. גאנציג קפמיינן גאנציג גאנציג

ד' ואינה צריפה כו'. ו' קיינו להלמ"ס [וליטוי כילה ג', פנ']
 ס' בכינול מהנה ריש טימן קפ"ר, אבל לוג הפומקסים ספכ"ל סס
 ולדעט הרגש שם וכונן חין לא נהתהיר כלל ננדוק, גם נפי חמימות
 כלל יפה לא נקיו יין דיללה שטמו נודקם מתחם שום לא
 הכרניטה לא כימה נזדקם וופרכט,
 ולג' מהחר חמימות כלל יפה יפה ג'נו
 וטוקפו וטוטס מכלהן ולבדן, וה' ג'
 ד' למירין בטה"ס [פס' יט] לא אוקמן
 ס' פיטון קלו"ז טע' עי' כל פ"ד
 המרינה ננדוק גנטיס כרי' ז'
 י' ונ' אובל שללא בשעת תש
 הר' ז' מ' ז'
 ק' נמכו בטור עמהן וטלט"ל ב'
 י' ו' בשעת וסר' ז'
 ז' לפרש ממנה (א)
 פומקס: ה' ציריך פרוש כו.
 חיינו מלרךן, ק' פקמלה רוכ
 לפומקסים וטלטליינום דומטום דרנן:
 ←
 ציונים ל"ר מ"א
 עס ציונים מהש"ך

ולא עוז מיקן לא פסק יהו"ר וווע' הו' נומער ער"ג דהאלכמיה כרכ' יי' מה צטטוטס צטטומוד נאלכמונד לקליגן נפרען זוקחות דרכנן. עוד רצ'יג' נ' נט'ילקון צטטומה וו' יוס או לאט' גיימ' יוקן ומחרי שאיזום וויללה צוינ' ג' על זה זונראַה צטטומעו מקסט דמסטען לו דציעווע ער'ה הו' י"ז' נומער ז' לומוטס כל' מלהָר צטטוקהָס אל' הוכיהוֹג, נס ליטיג' דגנארהָ ממאַט הָהָרָה אַתְּגָּרָהָה מִקְּסָּט פְּלָגָּהָמָּה דְּבֵּרְיָהָהָה, עכ'ל' וכחכ' געלוֹ מוֹעֵד' הָהָרָה יְסָדָה פִּיקָּמִינְקָה וְפָסָה, זו נָהָרָה דְּגַנְּיָה דְּרָהָה נְמִינְיָה הוּא יְסָדָה וְמִי לִילָּה נְפָטָם וְמִמְּאָה, וְאֵיכָה נְקָטִין, עכ'ל'. וּבָשָׁה ל' דְּלָסָה צְרִיגָּהָה נְלִיחָהָה קָן בְּיוֹסָה קָן גְּלִילָה, וְהָרָחָמָהָה כָּלָן נְלִימָר י"ב שָׁעָות הָכָלָה מְרֻמָּה נְפָטוֹבָה נְיִינְקָה וְמַחְרִיךְ רִימָךְ מְתָכוֹב י"ב שָׁעָות, ה

כיביאור הנגיד

הרב דוד צויר כו', ועימן הוטפות שם דעה כפאה כו' ושות בעא מיניה ד' אבא כו':
[ג] אбел שלוא כו'. כן פריש בורות הכתה נזח' ו' שער ב' ז' למתהין ודריש
פרק ב' [פס' יג, ז']

טוחני תיאודור

(ב) ציריך לדורות, וגם עברו שמאשו האיש והואשה שניים צרים כפורה, בכתוב השערן דורה בסימן ז' עט. ועיין בהשפטתנו נועז בתיודה (פרהראטה קראן חלך יי' זטמן ג' נג' פטרוש פטנגן). עניין בהשפטתנו נועז בתיודה (פרהראטה קראן חלך יי' זטמן ג' נג' ח' צ'רץ השעלגה רמתה אמרתו וסתור הדרכן לעין לא אפרען שכבר ראתה בשעת וסתה, משות דוד חזקה אווזה בזונן בא יש חזקה טרהה, כל אפרען על להבא נזקים לא החזק טרהה דאסוט לעתלים לא חרואה, ודמי לאח ביהודה תניינא (יע"ד סימן ק' טה שבתוב כהה, ועיין זה שכחתי לקסן סימן קע"ט שכח בתנדע ביהודה כי"ט סברא זו פולחן, ובאמת היא קידומון בבדק וחושש מאר לפכרא זו ומשי לה טסק דיאורייטה, ע"ש. וכן בחב ערוር ככמה יי' ח' צ'רץ החומרת לאו אדרוייטה כדי שצ'רץ אורה בזרוי עבדר גע והוסט מושט האמצע היושם ואו אסורים אורה למסח מחלח הנץ ד' דרבנן, אבל אחר אמצע דיטס שככ' עכבה רגע והוסט, עאי' לא אתקזין טסורה למשם חצית של עותה זו מהז' יומ וואילן, רושמא ווואה עחה חחתת (ג) צ'נזה אחות, עניין בא הריבס ז' ז' צ'רץ שפער הפקת המשה וילקט ליל ווועה, נגן שבקעה וכות מליל ט' ליל ט' זדרכה לראות כל ז' ימ'ים, מש אף שהווא שעעה ווועה, דוסחו דרבנן (עיין בס' ק' שלפני זה) ולא החמיין בילד' טכילהה ליל ט' מושט עונגה שלפנוי עותה ווועה כרעת האור זונע, ע"ש שר להקרם טכילהה מליל ט', אבל אם לא אין ובקעה וכות מליל ייג' ליל ט' אלן מוז ז' ואסן קיל' הטכילהה הווע שעעה ווועה, מכל' סקל' קוקס יירוח עיריך ר' ר' אבן. אסן מוז ז' ואסן קיל' הטכילהה הווע שעעה ווועה, מכל' סקל' קוקס יירוח הרומיין ז' צ'נזה מפלהה לבא, (זא) אוד זוקן לה ליל טכילה יהה בעונו שומטה מהר אין אש ווועה לההנטש מעלה ח'ין, אם יש למיצוא לה טני היריעים, א' טרומ שמשמה להקל טלא מצער להחטן שיש עונגה ותספור ז' נקירים מיד וראבן' ווועה להקל בין' דכל' עיקר טעטס אינו אלא משות לא פלונג, בשוגן גופיה (יעי' ס' ק' הקורום) מכל' מקום היינו בסוכח קכו' ג' פעטם. אבל ווועה העונגה סטוק לוסחה וברבנן, אם קין יש להקל בלא פלונג דידיה ולהלזר בעונה יי' פטוש ייש להקל, שכן' דנא דהיגן להחטן שיש עונגות אעים טלא שמשה בגזען דרזן עצמן כטו שוכב תחומיין ודרשן ז' זטמן ק' פטוש ומייד אבונד ר' ווועה על ידי' והפיטוק בעהרה בין' השמות ר' רום ב' ג' נהג ג', עכ' ז' עטמן ס' ג' ווועה דר' יי' נס' ט' דראן נרב' ר' ווועה עטמן אבונד ר' ווועה אוד טכילה קוווט שמשמה יש להקל בכל אוטן ואך ולפספור מיד עי' עטמן

אגחות והעדרות

צורת השלמים

ופיק ז' ואינה כה. היוינו יותר הורכבים כה'. ושלtron המחבר הוא לשון הרכבים', ומדבוח ואינה ארכיה בדיקה לפני השם משמע דאיינה צוריכה בדיקה אבל אם תדקה להחמיר ולבדוק ושאית. ודוקה לפני חשמיש אל לארח תשמש צדקה בדיקה, על זה כתוב השך היינו להרביכם נס"ל. עוזי פלוי ואחותו שאל סק"כ שהוא אכן מה שבת סימן קפ"ו סק"נ דיזא לא מושט לדינן ודוקה אמן ואשה מעצמה מהחרמת על עצמה יונה רשות, ברורה אשות ברוקת וחוש שבדאי הרגישה דאם לא כן בדוקת עצמה ולוכו נוקטו ופוש, אבל אם הבעל מחזר על עצמו נזוצה לאשתו שהחיה בדוקת פשיטה דיליכא בגין חssh לבו נוקטו מהחיה על עצמו. ע"ש: (ס"ק ח') צדריך כי. מדרבנן כי, אף על גב רבגמרא מתייה לה מקרה, בORTHOGIA (ויה דף ט"ב) והורותם את בני ישראל מצומאים וקוקא ט. לא, מכאן אמר וב' יומיה אחרה לבני ישראל שיפשו נושאותיהם סמן לסתום, פילוי hei לדעת הפסודים וזה מדרבנן סבידא להו דקרו אסמכחה בעלמא הוו, וקוטיקון נוחותם. והג'ני, עוזי בינוין אדים וכל קה סק"ז אין שכח בדורה לו רבר הרש, פרשנה מהמשם בשעת הוות ואורייתא הו אך למאן זדרמו ווסותה דרבנן. וכבר קדרו בו בנווער בירורה מהדרורה קמא ויזי"צ סטמן ניה, ומטעם דשמא מת לא לחישין אבל לשמא ימות חיישין וגיטין כי, ע"ש. ומטען שם דאפיילו הפרישה בעוניה הסטוכה לוות הרוי אורייתא, זהה תמורה, דהא אפיילו למאן ראמר ווסותה ואורייתא אום לא בדקה בשעה הוות טמא מכל מקום זה מודה לא בעי בדקה בכל העונה הסמכובה, אלמא דזוקה דארוח במוננו בא אונז אל בשעת הוות גוףם. אך באמת בעיין הדבר בכור קדמת בויה הרא"ה בספר ברוך הבית בית' ז' שער ב' ז'ז, עוזי שם רוחמל בין העונה שאחריה הות לעונת קשוות הוות. אונט והוש"א א"ז גול' ומטען ברכות שם) והשי' עליון בה. ע"ש. ע"ב ה"ה בפרק הנוגול

כליזון מהרשי'א

טפרשים

פומכחו והוא יומן גורן, חילא כיש פומכחו ורב. והשְׁנִיר [ע' ס' נ] כתוב כיש פומכחו
ונילג'יל. ובאו רוח וחוץ א-סְמַנְתָּה, כו' את' דיל', פושח אדים מאשוח סמוך לוסמה
בכיד שופע, עכבר. ופרש השְׁנִיר [ע' ס' נ] פורש ממנה כל הווות קבוצת שללה שפלפי'
בכינ' להפוך, עכבר. ופרש השְׁנִיר [ע' ס' נ] דורי אס' לה ווות קבוצת ברים, כגון שיש
שה לה ווות לאוות עלולם אמרצעיתו או לעולם בסוטו. אין צרך
פומכחו אלא אווות היין לא ליבורן, בכינ' השְׁנִיר השְׁנִיר, אבל מינה להאות
כינ' כו' ווותים און לא שהעה קבוצה רק פומכחים בחלהלו ולסומים אמרצעיתו ולטטעיט
און כל הווות ווותה, ואון כל הווות ווותה של הוות, ווותה ווותה ואונה שוטה
לכל הוות צירכה לפזרות כל הלילה שלפני, וכוכבי מירין האור ווועג. עיין בשרות
שליל טימן דה שְׁנִיר קיימת יייטה בערך התש'ז, הון דבון ראנשן ודון בדין דלאו
ווערטה שחלק לעיל, דאל' וווערטה. מה שארצני בשרויה של' מאוחרין עין, הוה בתהן,
ווערטה שחלק לעיל, דאל' וווערטה. מה שארצני בשרויה של' מאוחרין עין, הוה בתהן,
שומצאי כו' בהוות השלטמים [ע' ס' נ] בונה מאיבאן, ודמיין כדרבי טיס' איה שעודה לו
אטפק בואר ווער ואיבראכט הוא מאיבאן, ואו ריטה שטח האור זועג וואיבאנט. אבל לפוי הניגראט
ויאיסט אורת' במרא, וו ריטה שטח האור זועג וואיבאנט. אבל לפוי הניגראט
שלפפניאו בשס' וואיך להחמיר כל, והוא שטח רוחני ווורבנטס' ווורבנטס' וווערטס'.

ג' שרט פס' ב' בשחתת וההה אריך ל' פסובת ב', ספורה בינת דוד כ' כל קמ' ס' אמר אוורט שבטל אשה שלא היה כלעה בערוי, דלא רמא גאנפה לדלא מאושגה בשעתו וטהה לא עוצעה. ונואה לאטמא זרכינאי ליל' וווער דרכין שפֿר וויל', הד' דרבנן לא אומין מלוא דלא מאי עלייה לאו אעוצרה, כט' שעטב בספר מגות יעקב טוך סמן קי' גז' גוועה השליטים פ' נ'. וכן הוא דעת השו'ע' ועוצ' ז' דוחש' וקע' תנ'ן ב' בוט' סמן צד' עז'ין. ספ' ספורה בינת דוד כ' כל קמ' פ' ז' שאטור לוטבל לשטמש בל' עוניה, מושם שהוא לא הילך עול האיסטר, תל' פ' מצו' פרה ורובי אינן מוחהה ליל' צי' אפ'סער דלא דמי ללה שוכב חספ'ון בענין ז' נא, א' רה' לאען נבל עבר שנושא טפחה, הרה'ך וויא גווערט לא שאטע ייגל ל'ק'ס פראה ורובי. ואס' ק אמרין לה הען בשכלב שיכנה חברן מושט צמאות פרה רובייה, כי היל' דאמוינן התה דודפֿון לרוכ' שיכנחו אפ' רעדובר בעשיה, כרי' קירם מושט פרה ורובי שהיא מעוץ גרא, כט' שוכב חספ'ון בענין ז' נא, ד' ז' לאען ז' נא, וויא דאטפֿון דאוזן רע' מסחטה מושם שורא טרום. עז'ין, דגב' אודין אייכא מצו' פרה ורובי פ' מס', מה שאן' אין אם ישא שפ'ה אל' אק'ס מצען פרה ורובי רעל' שכת בעניל�, ואס' קע' נבי' המאי לאו אודין, שורא גווערט לו שבטל פטהי' וויבוי, ואומירין לה הען בשכלב שיכנחו בענין פרה וויבוי:

ד' דרבנן

ו' פ' שעגה אה'ת. בת' הטז' ס' ב' דרכ'ה פטוקה בידינו שאסומה כל היוט

בקודוטה הבסת

BRUNNEN

(ג) קרובות. עין' באר היבט שבחשוב ורכיש החושות (זיה). באלה תבא עליו ברכה, ב"ה. וט"ז ספ"ק נ מוכיח נראת המחייב הרין, ע"ט:

בטליהו,adam לא כן בלאו הכל איסור כדיאת באז'ית סיטן ר'ם (שע"י אי), חרואה השלמים ספ"ק ח, ושותה האה: (א) אותו חיים ג'לו, ואיך תליק בין ימי ומשיר ליום חמוץ וטבת, ב"י, ט"ז ספ"ק כ ואחרויים. דלא בש"ץ וע"ז, ועיין ספ"ק ז שבבגד adam אין לה שעה כרבגה ביום אלא עצמות ורואת בתחלתו ועםם בסופו, והר כל היום שמת וסת וצריכה לטrust בלילה שלפניו שותה הסמוכה לסת ע"ש. וב_ckודחו הכהפוך ספ"ק ז כתוב ושני ר'ידין אין לה שעה קבועה ואוצריכים לפוטש כל הזמן והלילה שלפניו. מעין חותם רצת וביאורם סיק נ' שכח ר'סבכרא נראת שכן להחמיר בזה ע"ש. ועיין סדרי תורה סז' ז ר'ה

五
四

(ג) קריובות. ממשען חיבור גנושק שריף, מיהו נראה המכמיה
באליה חבא עליו ברכה, ב"ח. וט"ז פ"ץ נ' כמה שאסור ספק

(ג) קרובות. עין באר היטב (סיק מ). ועין בתשוכת רזכ"י המושות (ח' א) בטלה תבא עליו ברכה, ב' ח. וט' (סיק ג) כתוב שאסור מן הרין, ע"ש:

第六章 計算機

יורה דעתה קפד הלוות נדה

פירוש על מה
הנה יט, מהם כליה
הנימה כליה הנימה
הנימה כליה הנימה
הנימה כליה הנימה

(ח) ולא הביאה סימנים.
בקטינה, וכך ל' מלי גומי קטנים
הণוערים, ועת יט פמין לקטנים
הע"ס שагיגו ימי הנטוריס

קמן קמין קפ"ע ס"ק ל"ט
יענה לימי הנשורים. סיינו
קפ"ע ס"ק כ"ג: יא ולא
לואו הוא נל כל מה קיימת,

א' ואשה שמשנות כ'. עין
נה סכתני נזה: י' שלא ז'
ב' צניהם ווּה מילקמן מיט
הביבאה כ'. ו' מילקמן סיימ'

באר הגולה עם ציונים מהשיד

ג. ווּרְבָּסָם בְּרַכְתָּה
בְּמִלְחָמָה נֶצֶחָם זְנַחֲךָ
עַמִּים ۱ סָפֶר ח, ג וְנִקְלָעָם
תְּמִימָה:

קפק"ט י"ז: ט (ט) ולחכ' (ט) שמתנית ומקה לאלה קדשים סnis
לו צלכה ימיס קודס לו גלגול כבגיג' ומון ומקה גלון
לפוך ממנה צניס לו צלכה ימיס קודס לו לחילו. ועיין
נקמן פימן קפק"ט י"ז:

ג. (ט) במה דברים אמרורים בגדרות אל בקטנה
ו (ט) ולא הנעה לימי (ט) הנודרים
(ה) יא (ט) ולא הביאה סיטנים (ט) אין צריד
לפירוש יב ולוי סטוק (ט) לוסתת כל זמן ט ח' שלא
קבעתו שלש פעמים ט וו והוא הרין לזכנה
שנסתלקו דמייה:

עמדוֹת לְהַזְמָנָה וְלִכְמָה גָּאֵלֶבֶת וְלִכְמָה קָרְבָּן
קָרְבָּן סִימָן קָפְּטָט סְעִירָה כְּיָהִיב
בְּסְמוּךְ כָּרוֹן עַזְנָן קָרְבָּן סְקָרָה כְּיָהִיב
לְגַזְבָּוּם. דְּכִין דְּקֻמָּות מַדְלָנָן הוּא
יְחִיא סְפָק דְּכִין לְקָנוֹלָה, וְלֹא נְקַרְבָּן
פְּלֹטוֹשׁ הַלְּגָלְגָלִים סְסִירָה וְלְמִלְבָד
יְמִינָה נְדַמָּה, קָרְלָהָה סְגָלָה פְּטָח
לְעַמְּנָה כָּרְבָּן. רְאֵל זְלָטִינוֹ לְמַהְמָה
קוֹדוֹם סְכִין הַמְּמָה מַלְלָמָה מַלְלָמָה
יְיִזְרָעֵל הַיָּה וְלֹא בְּיִזְרָעֵל נְדַמָּה, מַה

ד פ' ו' אם רגילה לראות בהנץ החמה ולא
קיים יט' לנ' שפיר אי קודם הנץ החמה או אחריו
יג' נט' ו' אינה אסורה (ז) ייד אלא (ט) ביום:

ה פ' ו' יומי אם רגילה לראות ראייה מקודם הנץ
החמה עד אחר הנץ החמה (ח) טו' ו' אסורה
בלילה ובימים כשביעור (ט) הנמשך בון:

ו יט' אם וסת נמשך שנים או שלשה ימים
שושפעת או מולפת טז' ו' אינה צריכה

השליחין קן קעננה סה נטפל, וכן
יעירשו להחרווים, ולפי זה הם
לחוותzin האמונות נזינן
קוויס נן קוויס או נמר היליג.
ויניש ה' קוויס היליג צילינן
עד אלא ביום. וכ"ס [עמ']
ב' כמכ פולני[ץ] כתוב דרשו
השכמוני מכם ספק ליהוק ניוט
כליליה, ולפי מה שכתבתי

לפָרוֹשׁ (ט) אֶלְאָעֵנוּ (ט) יְהִי הַרְאָשׁוֹנָה שֶׁל הַוָּתָּה
 צו, וכן ר' גוויל דעת לר' הילק"ד
 הילדה צו נטלמה בטווור פמלה
 (ספיק"ע) [אֲנַכְּרִיעַ] כלון לא קלן
 דגמי דגמי מوطט טמאנך זים
 צן נטלן צלח מהפער טמאניט
 וכיוון טמאנמלקן טיקל קרטה ננו טהיל
 נבאים דגמי הַכּוֹעַץ, וט. חיל
 פוקקים. ולפי זה לס רגילה
 סוליה כל פisos ורגילה כטיעור
 עיל ק"ק ו' לס כן (געגן)
 כל הילדה וכל הילדים [טְלִפְנִיוֹן]
 , וקדושים הילדה טסורה כל
 טלחחים כטיעור הנמנך צו
 ווש בר. וכל דמי לנטען ק'.

וניגג טען ו' נר ענן צהוב. עשו אסורה בלילה כו'. דניאל מלחמת סופת הולען כן חמוץ ורלומות מקודש הילעה על הילעה ונמוך נו. ולפי מה סכמנתי נקודס הגן חממה למוורה כלבון קיוס שלמיין כסיעור גוממן יזים וכל הילעה צפפני וככליה פון דוד'ק: פון איננה אריבכה ט'

מאנך צו, דהמס רומה נימה
א. אבל כון חינה לריה חמת, היל' הרגליה טרופה כרעה כרעהונגה
העפו זה, כן כח בכ"ח וסמו לו ר' ואיזה). והפליקת גירסה
זהות מוגנף, מה תלין כן קטוח טניס לו ענפה ימיס, וכ
乾坤 זו, ע"צ:

לטראטה פלומת ציוס כיעור ה-
גלווניה מקוף בכך עד תוך כדי
ההתרחקות מים ימיים הולכים
זום נצל מוען סדרל לומל גנום

עדך לחים למחrik"ש

ט' סוף ד' (איונה אבורה לאלה ביזט). ועין סעין קפ"ע דין נ"ז: פוק ספ"ה ה'ראיה ובורא'. וא"ו סע' סכלה הראיה' ז' (גנפי' סכלה ספ' קחן גלגל ח' ספ' סוכלה כל מון אוקום, ובפ' גלן ספ' פלאה לא. וא"פ' כל סוכלה כל אוקומן טול ווון טויה מהם סוכלה נלן ומון האמצע:

הגהות רעכ"א

ד) שושן שלא בבחנו ששה פטנרים. נמי נקון (פינן קפ"ט ק"מ²) הטלה לדל רשלנותה על פטנרים גלן קנטון מוכמת. וכ"ז סס נגידותם וס"כ הרכבת חולק גבעין ותוקן קנטון: ח' ש"ץ פריד ליש"ק ד'. דנאי ק"ד ולן גם נס ע"ז מילויו סוחרים לדנאי נק"ק
ו) דגון גראניט נס צבוי נס עטף גראניט נס גראניט נס גראניט:

ביאור הגר"א

ד) (ושם כיוון) שלא בבעיטה ש"ש פעמים. נ"ז ליקוט
ק"מ מג') פטלה לכל סרלהס כלכ פעריס ק"ה דלא קנטמו
ספ' גנוקוות (ספ' יין) הכתפ' חולק גניעין דוקל קנטמו: ה-
לע"ל ביך ד'. דנמי בז"ק טול ון נס"ק עז' נלכודוות קומירס
ו' דגעל דטלגן' רוק נצ'ן לא עטה קונפה צוות נלע'ן
ונאה שטשנויות כו. במחייבן ש היה למותה כו', ובול שchan כהא גונז:
ה) (פש"ה נ' בפה דברים אסורים כו' והוא הרין כו', ממה שאמרו שם ס' א.)
פע' מנייה כר' הא נמי רמיה כו, והוא הרין כל הד' נשים דשם במתניחן
(יע"א). דאספיק הלכה כובי אליעזר. ומהו בבחילה אי אפשר כמו שאמרו
שם ע"ב) במתניחן כמה אמרו כר' וקיימת לנו שם (יע"א ב') ס' ב):
זה שאין כן בלא העינוי ומנה, במו שאמרו שם (יע"א ב') ס' ב):
ונאייה ב': (ז' והוא הדין כד. עיין לקמן סיטון קפ"ט סעיף ל' וסעיף לא'):
ז' קיימא (ט' ו' וא דיביאה כה. עיין לקמן סיטון קפ"ט סעיף כ'):
ב' קיימא (ט' ו' וא דיביאה כה. עיין לקמן סיטון קפ"ט סעיף כ'):
ד' דרביה (ט' ו' וא דיביאה כה. עיין ש' ז' ס' יין), ויש מהרירין לאוסורה כל הלילה גם כן אלא שוראכ"ד חכוריush להקל, ועי'
אתה, אבל מכל מקום אין אסור כל היום, ממה שאמרו שם (ז' ב' במתניחן, ורב' יהה
ולא חעלת בתוך הצע, ועוד רתקני סתמא ולא מפליג בין ראה מעתה למורה, שם ס' ז' וא' יין)
לקש' כו, ואם איתא גם גם לריש לקש' קשה:

גָּלוּיָה מִהְרַשָּׁא

אוצר מפרשים

דוחה מופיע אפליו בוגריה ל��ע לשורה שירה כלוא לא כבעה לשער רישן אין גאלין שחקע ווותח השעה, ואmortין לא פולג, ואם כדי שנות, וכל שכן הא, ואתי שמי: וומיסק שם דריידן צודע, וכטטו שכבת בונקרוזה הכסף זסיק אן

צ'ויניס לְרַמָּא
עם צ'ויניס מהש"ך

הגהות והערות

טו. פנדטם ומיוחס [עטמי]
 חתך ס' ק' יג' בינה דוי"ל
 ניגולן קוטר נלה' ובן הנירטס
 כרכוב' ד' בגבאי דהאייט
 סדרה ספקת רוח נקללה ע"כ :
 יט' וס' פלאים גורקס חיננות
 או' נה' נדבוי הילדי'ג',
 זט' גאנזטס הילדי'ג':
 אט' גאנזט אנטס מלכי'
 טרפה כו' נון למלה מלה' ולמה'
 לאט' לאט' מומחה'ל
 טו. טו. טו.
 כט' נהלה' דוי' "מוקודס
 טט' :

תורה [קצ"ז ס"ק ל"ט] ו"ש"י [כנראה הכוונה לשב"י המובא בס"ט שם] הקילו, והחסיד מע"צ עשה מעשה בדבוק תבריהם אין להחמיר כלל, וכן הוא בספר השמורשי "חכמת אדם" כל ק"ג דין ג'.

ד. הלשון איתן מהודך וצל"ל "מנוגג כשר" [במקום שכחוב "מנוגח חסידות"] וכן שכחוב המחבר שם סעיף ג'.

ה. עיין בהזה חזון איש קמא (אר"ח — נדה) ס"י ע"ו [ס"ק ב'] שימוש העתיקון. ומה שהחמירו בגורב,ಆעים טכואב, איררי שכבר נזכר קצת תחת גולדץ, ששתמי המכה ממהרין לקром, או שהיה עליהם דם יבש, או שתוא מין שחין שרושאותו ע"י עקרותן.

ג. אחרי שה"חוורת השלמים" [ס"י קפ"ד ס"ק י] והס"ט [מכבא בחכ"א כל צ"ד דין ג'] והתפארת למשה [מכבא בט"ת קפ"ד ס"ק י"ז] והגרע"א [בחוזcht ליר"ד קפ"ד לש"ד ס"ק ד] והחוויז' [קפ"ד ביאורים ס"ק ג'] וה"בית לחם יהוה" [לשוו"ע קפ"ד סעיף ב'] מקילין, אין להחמיר. וכן גראה מסקנתה "חכמת אדם" כל צ"ד דין ג' אלא שהחמיר לעניין י"ב שעוט. ושאר אחוריים מקילין בהזה.

ג. אחרי שהמנגה של ה' ימים חומרא בעלמא על המהמיר להביא ראייה.

(ב)

והנה גיגתני אחריו ומן השגה גוטפ בקשר לאמר בטימן ג' סעיף ד' שיכלה לעשות הפק טהרה גם לפני כלות חמשה ימים ורק שהחילה למנות שבעה נקיים אתל מיום הששי. המשיג מסתמך עיקר על המובא בשם מעניין מלך בש"ז קצ"ז ס"ק ו' שלידון אין נפ"מ מהא דמובא בש"ז דראתה יומן אחד בלבד ופסקה בו בטהרה, אלא הייל דראתה ביום ספרתה. ואם נאמר שאף בראתה בתחלת יכולת להפסיק בסורה לנוני שבערו חמשה ימים, או כי שיש עוד נפ"מ בדגר. ובתחדיש ס"ק ה', בס"ט סוט"ק י' ובמציאות השקל ס"ק ר אף אחד איינו מעליה על דעתו להזכיר דין זה שהייה מותר להפסיק בטהרה לפני יומיים והוא לא יוציא.

והנה בסעיף ב' במקתבו של מון צ"ל נזכר גאמרה הכרעתו בעוני זה, ומזכיר שם דברי תורה שבס"ק י"ג, והוא מביאו שם בשם השואל בשורת צמה צדק וופכים לדברי השואל ופסק שגט והציג לא מפקפק להחמיר רק אם לא בדקה יפה. והשואל הוא בעל "עכבות הנורשוני" כמו שמכונה בסדרי סורה ס"י קצ"ז ס"ק ל"ג. ו אף שוט"ט שם מביא ראייה לדברי הצע"ז הננו כוחב ש"דери השואל

מכתבם ממון בעל חזון איש

טו

שם בגוננים" ופסק ש"דימיל כדורי ערין לא הפסיד". וכן מביא בס"ט ס"י קצ"ז ס"ק ע"ד אה דברי תורה וופכים "זרבורי נכתבים בהזה". וכל זה מובא גם ב"זרבי תורה" ס"י קצ"ז ס"ק ע"ד ו"ש"ה ומביא שם שנות בס' "לחם ושמלה" מפסלים לתחריר. וכן עזורי ב"ספר יהושע" (פסקים ותבטש רל"ב), ש' של פלנין תחולות הכתמים בדיא מהני הפס"ט לפניו מלאת ה' ימים לראייתה. וכ' "שוב מפאתוי כן בהשיבות צמה צדק ונגנתיו שכתובת לדעתו גוזלה", וויש נבראה דברי צמה צדק כען שפירים מון זיל. ועריך ב"מלבושים טהרה" ס"י קצ"ז אות י"ח שפביא שיש מילון ואומרין שתפקיד בטהרה ביתו שփיטה להראות. וכן שכותב שנראה לו שלכתלה אין לעשה כן, מסים "אכן לעת וצורך המקל בית און פוחזין אותו כי יש לו על מי לסתור". ובוגתותיו מוטה ש"דיאר אחרוגים הקילו בזה".

ומה שהקשה מדברי "טעדי מיל" זמוכאים בש"ר, הרי בתה"ש ס"ק ה' דבריא חד בפקומא י"בון בכליה", האם כן אפשר לומר שיש נפקות נספח ואין דברי מיטים שבש"ן נפקותא חירד.

ונפירוש נאמר כן גם ב"חוורת איש" אר"ח (קמא) ס"י ע"ה ס"ק מ"ה דתנפ"ט הוא כשבדקת בא' שחרית ולא בדקהתו צד יום ו' ומחלות לסתור על ספק הפס"ט טהרה, שאמ בדקה מן גבעתה מהני ולא בעין הפס"ט ספק לסתור, וכן ב"חוורת איש" ל"צ'ו — פסק ס"י כ"ט ס"ק ה' שאם הפס"ט בטהרה לפני יומי ה' והחולה לסתור אחר יומי ה' מהפרינן עללה שלא תסבל ביום. הרי שמשופרש הדבר ש'.

אם גם יעוץ בטהרת ישראל" (ס"י קצ"ז אות קס"ז), שמצויר במקורה הזה גם הפס"ט שני בית ה'. אם גם מדברי מון בספרו לא משתמע דבר זה ובמפתבו ספורש שאין צורך, כי מה יעיל הפס"ט מוקדם אם חל יום חמישי לראייתה בתשעה באב או בזאת לדיין, אם בין קד מצטרן להפסיק עד סוף בטהרה.

שוב ראייה, שמקור הדברים שכבתמי (ס"י ג' סעיף ד'), שהפס"ט טהרה יכולה לעשות גם לפני חמשה ימים ובלבד שהחילה למנות ז' נקיים רק תחל מיום ששי לראייתה. וזה בחוזה דעת ביאורים ס"י קצ"ז. גתו"ד מתייחס לדברי רמי האומר (קצ"ז סעיף י'). דיאא שבלשנת ימים ראשונים של טפירה. אם מצאה כחם אין חולין אותו להקל כמו שאר ימים. וכותב פל' וזה החוויז' דלייזן שמחהילים למנות יומי ו' יכולת להפסיק בטהרה קודם. בכדי שיתיה יום ראשון של ספירת נקיים אחר ג' ימות. (כשצברתי הלווה בהזה התבונתי לשונו הלווה אלה עכור האשה והבת הישראליות ועל כן לא ציוני מורות הדברים. ולא עלה על דעתו לבדוק דבר מלבי חיליה, ובירין וחומנו דיסין למכוא אבדה זו).

וע"ש בהחות אמר ר' ברון (לבפ' ברוך טעם) לש"ד ס"ק י"ג בט"ר קצ"ג, שצעריך עזין באשה שנדקה עצמה קודם לתחלת ימי ספירתה והוותקה טהרה, אם חד ג' ימים ראשונים לסתורה נחשבים לעניין כמהים ככלות ג' ימים. ובאמתו ברוך לא הזכיר הפק טהרה ממש.

ר' כ

אגרות

רפְּד

יורה דעת

משה

היום (דמונן ימים ולא עונות כהנו"ב מה"ת סימן פ"ג) ונמשך מספר ימי הפלגה עד יום שתראה עד הפעם דם נדחה ואין יום הראות השניה בכלל, ואם נמשך הפלגה כ"ח יום וחושת ליום כ"ט ואם ל"ה חוששת ליום ל"ג, ויום תראיה השניה הוא האחת הפלגה השניה וכן לטלים כל זמן שתראה.

וביום הוסת של חשבונה שרגילה לראות בין בוסת קבוע ובין בוסת שאיןו קבוע צריכה לפרש מעליה כל היום אם היא רגילה לראות בין ביום ובין בלילה וכמצוי ביותר אצל הנשים שלנו דעתנה דירה כעונה אריכתא דמי דהינו כל המעל"ע ואם רגילה חמיד לראות או ביום או בלילה פרוש רק אותה עונה בלבד, → להחמיר ג"כ חומרת האורי המובה בש"ך י"ד סימן לפ"ד סק"ז לפרש עונת הוסת שלת הבדיקה עצמה לא במקומות הצורן ובמישר עונת הוסת שלת הבדיקה עצמה במקרה פעמים ועתה טובה שהלבש בגד לבן חסוך בהידוקיפה לוגפה כל אותה עונה וקדמת השניה אפלוא אם הוא אחר היום חבדוק בחורין ובצדקי (והטעם פשוט ולבניין החחש שם יצא הדם לבית החיצון שטמאה בגדרה, ולענין החחש שמא יצא הדם לבית החיצון שטמאה אף שלא יצא לחוץ הרי בהבקרה אפלוא אחר היום היה נמצאו זה על הבדיקה) ואם תשנה וסתה ב' או ג' ימים יער"ש באג"ם י"ד ח"ב סימן ק"ו והעיקר התחלת הוסת בהש"ך סימן קפ"ט סק"ט וצריכה לחוש לראייה אחרונה ושאר ימים דינה כאן לה וסת שצירכה לשמש בבדיקות וכדוחה הכו"פ בת蒿"י סימן קפ"ד סק"ה.

קנוך אהבר בלו"ג,
משה פינשטיין

סימן מט

אשר שראתה ביום ל' לחදש מתי תחש
לעונה בינוונית

בע"ה

כסלו תשל"ז

.להנ"ל.

הנה בדבר אשר שראתה ביום ל' לחදש מלא ובערתה וסתה שעדרין ארכיה לחוש לעו"ב חוששת לר"ח לחදש השליishi וכשהש"ך שהוא יום ל"א לדאייה דשאני يوم החදש שהוא עונה בינוונית להש"ך מוסת החදש הנזכר בשו"ע קפ"ט ס"י דהמת אצל וסת החදש מדראתא בכל חדש באותו יום בקביעות ודאי שיפורא גרים וככלזון הש"ך בשם הרשב"א שם בס"ק י"ג וכיום החדש לפי תיקוני ב"ד יעו"ש, משא"כ בעונ"ב שלhash"ך שם

אם מותר להיו שעון שבת בשבת

ובדבר אם מותר להזין את השעון שכבה באחוריו ומפני שהועמד או שלא יכבה כלל או בקרוב זמן וכן שידליך באחור זמן או בקרוב זמן או שלא דלק כלל, הנה אסור בכל אופן אבל יש גם איזה אופן שהוא מלאכה ואוריתחא כגון שעוצה שידליך בין באחור זמן בין בקרוב וכן הוא מלאכה, וכן שכבה בין באחור זמן בין בקרוב זמן הוא מלאכה, אך כוכי הוא מלאכה שאינה צריכה לוגפה ופליגי רבוותא דלהרמב"ם הולכת כרי יהורה שחיבר ולהחותי הלכה כר' יוסי ור' שפטרי, ובעשה שלא דלק כלל אלא ישאיר כמו שהוא עתה וכן כשתוצה שלא יכבה כלל ליליכא איסור מלאכה אבל עכ"פ אסור מדין מוקצת.

ג.

ובדבר אם יש דיני הנטגה בית הכסא גם בהטלת מי רגליים, הנה גנו' בכורות מה"ד ע"ב איתא שאסור להתנגן בצעירות בהטלת מים ממש חSSH סכנה, ומטעם זה הוא מה שבחרבה מקומות הוקשו בהדר אחד מקומות הרבה להטלת מי רגליים, דאף שבמדינתנו שהוא הכל בכית וא"צ לצאת החוצה היה אפשר לעשות גם במחיצות כדי שיתהיה בצעירות ולא יהיה שוט חSSH סכנה, מ"מ סמכו על מה שלא תקנו עניין צעירות בימי חז"ל וכל הדורות שלא היה אפשר להם וגם יש ודאי מדינותם בעולם שוגם עתה צריך להשתין דזקא בחוץ, שכן גם במדינתנו גנו' גנו' כו', אבל אף שאולי א"א לומר שאיסור מ"מ מן הרاوي לילך גם להטלת מים בבית"כ שנעשה לגדולים שאיכא מחיצות כיון שהוא קל והוא אין לו צורך דיש לו מקום צנוע בריח שוגם מדינא יש לו לילך לשם עיין במ"ב סימן ג' ס"ק ב"ב וככל יר"ש יש לו לעשות כן כשאיכא מקום, אבל בשונದמן שליכא ביה"כ פגוי משום פניו אין לו לחכות עד שיעשה איזה מבה"כ פגוי משום חSSH סכנה. וכשובנים מתחלה טוב לעשות מחיצות גם על המקומות שנעשו להטלת מים.

משה פינשטיין
והנני דוד,

סימן מה

חשבון הפלגה והנטגה يوم הוסת

בע"ה

כסלו תשל"ז

למע"ב נידי האחים מוה"ר שמואל פישעלם

שליט"א.

הנה בדבר אשר שראתה דם בעת נדחה אותו יום הוא יום ראשון לחשבון הפלגה ואפלוא הוא רק מקצת

